

K J S

King James bibeln på Svenska
[Lukas evangelium]

Mars 2013
(Reviderad Augusti 2015)
Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

- 1 Eftersom många har tagit sig för att i ordning ställa samman en redogörelse över de ting som sannerligen har blivit trodda bland oss,
- 2 Såsom de överlämnade det åt oss, vilka från början var ögonvittnen, och ordets tjänare;
- 3 Detta syntes också gott för mig, havande haft en fullkomlig uppfattning om alla ting från första början, att i ordning skriva till dig, ädle Teofilus,
- 4 Att du må förstå vissheten i de ting, i vilka du har blivit undervisad.
- 5 Det fanns under Herodes dagar, Judeens kung, en viss präst vid namn Sakarias, av Abias prästavdelning: och hans hustru *var* av Arons döttrar, och hennes namn *var* Elisabet.
- 6 Och de var båda rättfärdiga inför Gud, vandrande oklanderligt efter alla Herrens bud och föreskrifter.
- 7 Och de hade inget barn, eftersom Elisabet var ofruktsam, och de var *nu* båda komna till åren.
- 8 Och det skedde, att medan han inför Gud tjänade som präst i hans prästavdelnings ordning,
- 9 Enligt prästämbetets sed, blev hans lott att tända rökelse då han gick in i Herrens tempel.
- 10 Och hela folkets skara var utanför bedjande vid tiden för rökelsen.
- 11 Och en Herrens ängel visade sig för honom, stående på högra sidan om rökelsealtaret.
- 12 Och när Sakarias såg *honom*, blev han oroad, och fruktan föll över honom.
- 13 Men ängeln sa till honom, Frukt inte, Sakarias: ty din bön är hörd; och din hustru Elisabet skall föda dig en son, och du skall kalla hans namn Johannes.
- 14 Och du skall få glädje och fröjd; och många skall glädja sig över hans födelse.
- 15 Ty han skall vara stor inför Herren, och skall varken dricka vin eller stark dryck; och han skall bli uppfylld med den Helige Anden, redan från sin mors livmoder.
- 16 Och många av Israels barn skall han vända till Herren deras Gud.
- 17 Och han skall gå före honom i Elias ande och kraft, till att vända fädernas hjärtan till barnen, och de olydiga till de rättfärdigas visdom; till att bereda ett förberett folk åt Herren.
- 18 Och Sakarias sa till ängeln, Varav skall jag veta detta? Ty jag är en gammal man, och min fru är till åren kommen.
- 19 Och ängeln sa till honom svarande, Jag är Gabriel, som står inför Gud;

och *jag* är sänd för att tala till dig, och för att tillkännage dessa glada nyheter för dig.

20 Och, se, du skall vara stum, och ej kapabel till att tala, ända tills den dag *då* dessa ting ska utföras, eftersom du inte trodde mina ord, vilka skall uppfyllas i sin tid.

21 Och folket väntade på Sakarias, och förundrade sig över att han dröjde kvar så länge i templet.

22 Och när han kom ut, kunde han inte tala till dem: och de begrep att han hade sett en syn i templet: ty han tecknade åt dem, och förblev förstummad.

23 Och det skedde, att, så snart hans tjänstedagar var slutförda, for han till sitt eget hus.

24 Och efter de dagarna blev hans hustru Elisabet gravid, och höll sig dold *i* fem månader, sägande,

25 Så här har Herren gjort med mig i de dagar i vilka han såg till *mig*, att ta bort min skam bland människor.

26 Och i den sjätte månaden blev ängeln Gabriel sänd från Gud till en stad i Galileen, som hette Nasaret,

27 Till en jungfru *som var* trolovad åt en man vars namn var Josef, av Davids hus; och jungfruns namn *var* Maria.

28 Och ängeln kom in till henne, och sa, Var hälsad, *du* högt benådade, Herren *är* med dig: välsignad *är* du bland kvinnor.

29 Och när hon såg *honom*, blev hon besvärad över hans tal, och betänkte vad denna slags hälsning kunde betyda.

30 Och ängeln sa till henne, Frukta inte, Maria: ty du har funnit nåd hos Gud.

31 Och, se, du skall bli havande i din livmoder, och frambringa en son, och skall kalla hans namn JESUS.

32 Han skall vara stor, och skall kallas den Högstes Son: och Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron:

33 Och han skall regera över Jakobs hus för evigt; och på hans rike skall det inte finnas någon ände.

34 Sedan sa Maria till ängeln, Hur skall detta ske, ty jag känner inte en man?

35 Och ängeln svarade och sa till henne, Den Helige Anden skall komma över dig, och den Högstes kraft skall överskugga dig: därför skall också detta heliga ting som skall födas av dig kallas Guds Son.

36 Och, se, din kusin Elisabet, hon har också blivit havande med en son på sin ålderdom: och detta är den sjätte månaden för henne, vilken kallades ofruktsam.

37 Ty ingenting skall vara omöjligt hos Gud.

38 Och Maria sa, Se Herrens tjänarinna; må det ske mig enligt ditt ord. Och ängeln gav sig av från henne.

39 Och i de dagarna stod Maria upp, och for med hast upp till bergstrakten, in till en stad i Judeen;

40 Och kom in till Sakarias hus, och hälsade Elisabet.

41 Och det skedde, att, när Elisabet hörde Marias hälsning, spratt barnet till i hennes moderliv; och Elisabet blev fylld med den Helige Anden:

42 Och hon talade ut med hög röst, och sa, Välsignad *är* du ibland kvinnor, och välsignad *är* din livmoders frukt.

43 Och varför *sker* detta mig, att min Herres mor skulle komma till mig?

44 Ty, se, så snart rösten av din hälsning ljöd i mina öron, spratt barnet till av glädje i mitt moderliv.

45 Och välsignad *är* hon som trodde: ty genomförandet skall ske gällande de ting som blev berättat henne från Herren.

46 Och Maria sa, Min själ prisar Herren,

47 Och min ande har fröjdat sig i Gud min Frälsare.

48 Ty han har sett till sin tjänarinnas ringhet: ty, se, härefter skall alla generationer kalla mig välsignad.

49 Ty han som är mäktig har gjort mig stora ting; och heligt *är* hans namn.

50 Och hans barmhärtighet *är* över dem som fruktar honom från generation till generation.

51 Han har visat styrka med sin arm; han har skingrat de stolta i deras hjärtas inbillning.

52 Han har störtat de mäktiga från *deras* troner, och upphöjt de ringa.

53 Han har fyllt de hungriga med goda ting; och de rika har han skickat iväg tomhanta.

54 Han har hjälpt sin tjänare Israel, *sin* barmhärtighet i minne;

55 Som han talade till våra fäder, åt Abraham, och åt hans säd till evig tid.

56 Och Maria stannade hos henne *i* omkring tre månader, och återvände till sitt hus.

57 Nu var den fulla tiden inne för Elisabet att hon skulle föda; och hon födde en son.

58 Och hennes grannar och hennes kusiner hörde hur Herren hade visat stor barmhärtighet med henne; och de gladde sig med henne.

59 Och det skedde, att de på åttonde dagen kom för att omskära barnet; och de kallade honom Sakarias; efter hans fars namn.

60 Och hans mor svarade och sa, Nej; utan han skall kallas Johannes.

61 Och de sa till henne, Det finns ingen i din släkt som kallas vid det namnet.

62 Och de gjorde tecken till hans far, vad han ville att han skulle kallas.

63 Och han frågade efter en skrivtavla, och skrev, sägande, Hans namn är Johannes. Och de alla häpnade.

64 Och genast öppnades hans mun, och hans tunga *löstes*, och han talade, och prisade Gud.

65 Och fruktan kom över alla som bodde omkring dem: och allt detta tal spreds ut över hela Judeens bergstrakt.

66 Och alla de som hörde *detta* lade *detta* på sina hjärtan, sägande, Vad för ett slags barn kommer denne bli! Och Herrens hand var med honom.

67 Och hans far Sakarias blev fylld med den Helige Anden, och profeterade, sägande,

68 Välsignad *vare* Herren Israels Gud; ty han har besökt och återlöst sitt folk,

69 Och har rest upp ett frälsningshorn för oss i sin tjänare Davids hus;

70 Såsom han talade genom sina heliga profeters mun, vilka har funnits sedan världens begynnelse:

71 Att vi skulle räddas från våra fiender, och från allas hand som hatar oss;

72 Att utföra den barmhärtighet *lovad* åt våra fäder, och att komma ihåg sitt heliga förbund;

73 Den ed som han svor åt vår fader Abraham,

74 Att han skulle giva oss, att vi varande räddade ur våra fienders hand skulle tjäna honom utan fruktan,

75 I helighet och rättfärdighet inför honom, i alla våra livsdagar.

76 Och du, barn, skall kallas den Högstes profet: ty du skall gå framför Herrens ansikte till att förbereda hans vägar;

77 Till att ge kunskap om frälsning åt hans folk i befrielsen från deras synder,

78 Genom vår Guds ömma barmhärtighet; varmed dagsgryningen från höjden har besökt oss,

79 För att ge ljus åt dem som sitter i mörker och *i* dödsskugga, för att styra in våra fötter på fridens väg.

80 Och barnet växte, och blev stark i ande, och vistades i öknarna tills dagen för hans framträdande för Israel.

Kapitel 2

1 Och det skedde i de dagarna, att ett påbud gick ut från Kejsar Augustus, att hela världen skulle skattskrivnas.

2 (*Och denna skattskrivning skedde först när Cyrenius var landshövding i Syrien.*)

3 Och alla gick iväg för att skattskrivna sig, var och en till sin egen stad.

4 Och också Josef for upp från Galileen, ut från staden Nasaret, in till Judeen, till Davids stad, som kallas Bethlehem; (eftersom han var av Davids hus och släkt:)

5 För att skattskriwa sig med sin trolovade hustru Maria, varande nära till att föda.

6 Och det skedde så, att, medan de var där, blev de dagarna uppfyllda att hon skulle föda.

7 Och hon födde sin förstfödde son, och lindade in honom, och lade honom i en krubba, ty det fanns ingen plats för dem på härbärgen.

8 Och i samma trakt fanns herdor stannande kvar ute på fältet, hållande vakt över sin flock om natten.

9 Och, se, Herrens ängel kom över dem, och Herrens härlighet sken runtomkring dem: och de var livrädda.

10 Och ängeln sa till dem, Frukta inte: ty, se, jag har med mig goda nyheter till er av stor glädje, som skall vara åt alla folk.

11 Ty åt er är denna dag en Frälsare född i Davids stad, vilken är Kristus Herren.

12 Och detta *skall vara* ett tecken för er; Ni skall finna barnet inlindat, liggande i en krubba.

13 Och plötsligt var där med ängeln en skara av den himmelska härskaran, prisande Gud, och sägande,

14 Ära åt Gud i höjden, och frid på jorden, godhet mot människor.

15 Och det skedde, då änglarna hade gett sig iväg från dem till himlen, *att* herdarna sa till varandra, Låt oss nu gå till Bethlehem, och se denna sak som har skett, som Herren har tillkännagivit för oss.

16 Och de for med hast, och fann Maria, och Josef, och barnet liggande i en krubba.

17 Och när de hade sett *det*, omtalade de vida omkring sig det talet som blev sagt dem om detta barn.

18 Och alla de som hörde *detta* förundrade sig över de ting som blev berättat dem av herdarna.

19 Men Maria bevarade alla dessa ting, och funderade *över dem* i sitt hjärta.

20 Och herdarna gick tillbaka igen, ärande och prisande Gud för alla de ting som de hade hört och sett, såsom det blev sagt åt dem.

21 Och när åtta dagar hade uppfyllts för barnets omskärelse, kallades hans namn JESUS, vilken blev kallad så av ängeln innan han var avlad i moderlivet.

22 Och när dagarna för hennes rening enligt Mose lag var fullbordade, hämtade de honom till Jerusalem, för att bära fram *honom* till Herren;

23 (Som det är skrivet i Herrens lag, Varje mankön som öppnar moderlivet

skall kallas helig åt Herren;)

24 Och för att bära fram ett offer enligt det som är sagt i Herrens lag, Ett par turturduvor, eller två unga duvor.

25 Och, se, det fanns en man i Jerusalem, vars namn *var* Simeon; och denne man *var* rättfärdig och Gudfruktig, väntande på Israels tröst: och den Helige Anden var över honom.

26 Och det blev uppenbarat åt honom av den Helige Anden, att han inte skulle se döden, förrän han hade sett Herrens Kristus.

27 Och han kom in till templet genom Anden: och när föräldrarna förde in barnet Jesus, för att göra för honom enligt lagens bruk,

28 Då tog han upp honom i sina armar, och välsignade Gud, och sa,

29 Herre, nu låter du din tjänare avgå i frid, enligt ditt ord:

30 Ty mina ögon har sett din räddning,

31 Som du har berett inför alla folks ansikte;

32 Ett ljus till att lysa upp Hedningarna, och ditt folk Israels härlighet.

33 Och Josef och hans mor häpnade över de ting som blev sagda om honom.

34 Och Simeon välsignade dem, och sa till hans mor Maria, Se, detta *barn* är satt till fall och upprättelse för många i Israel; och till ett tecken som skall bli motsagt;

35 (Ja, ett svärd skall genomborra din egen själ också,) att tankarna hos många hjärtan må uppenbaras.

36 Och där var Anna, en profetissa, Fanuels dotter, av Asers stam: hon var i hög ålder, och hade levt med en make *under* sju år ifrån hennes oskuld;

37 Och hon *hade varit* en änka i runt åttiofyra år, vilken inte drog sig undan från templet, utan tjänade *Gud* med fastor och böner natt och dag.

38 Och hon, inkommande i den stunden, tackade likaså Herren, och talade om honom till alla dem som väntade på återlösning i Jerusalem.

39 Och när de hade utfört alla ting enligt Herrens lag, återvände de till Galileen, till sin egen stad Nasaret.

40 Och barnet växte, och blev stark i ande, fylld med vishet: och Guds välbehag var över honom.

41 Nu for hans föräldrar varje år vid påskhögtiden till Jerusalem.

42 Och när han var tolv år gammal, for de upp till Jerusalem enligt högtidens sed.

43 Och när de hade fullgjort dagarna, medan de återvände, var barnet Jesus kvar i Jerusalem; och Josef och hans mor visste inte *om det*.

44 Men de, antagande honom vara *med* i resesällskapet, gick en dagsresa; och de sökte efter honom bland *sina* släktingar och bekanta.

45 Och när de inte fann honom, vände de tillbaka till Jerusalem igen, sökande efter honom.

46 Och det skedde, att de efter tre dagar fann honom i templet, sittande mitt ibland lärarna, både hörande på dem, och ställande frågor till dem.

47 Och alla som hörde honom häpnade över hans förståelse och svar.

48 Och när de såg honom, blev de häpna: och hans mor sa till honom, Son, varför har du gjort så här mot oss? Se, din far och jag har sökt efter dig sörjande.

49 Och han sa till dem, **Hur kommer det sig att ni sökte efter mig? Visste ni inte att jag måste hänge mig åt min Faders sak?**

50 Och de förstod inte det talet som han talade till dem.

51 Och han for ner med dem, och kom till Nasaret, och var underordnad dem: men hans mor behöll alla dessa tal i sitt hjärta.

52 Och Jesus växte i visdom och storlek, och i välbehag hos Gud och människor.

Kapitel 3

1 I Kejsar Tiberius femtonde regeringsår, Pontius Pilatus varande landshövding i Judeen, och Herodes varande tetrark i Galileen, och hans bror Filippus tetrark i Itureen och i regionen Trakonitis, och Lysanias tetrark i Abilene,

2 Hannas och Kaifas varande överstepräster, kom nu Guds ord till Sakarias son Johannes i ödemarken.

3 Och han kom till hela trakten kring Jordan, predikande sinnesändringens dop till befrielse från synder;

4 Som det är skrivet i boken med profeten Jesajas ord, sägande, Rösten av en ropande i ödemarken, Förbered ni Herrens väg, gör hans stigar raka.

5 Varje dal skall fyllas, och varje berg och kulle skall sänkas; och det krokiga skall göras rakt, och de svårframkomliga vägarna skall göras släta;

6 Och allt kött skall se Guds frälsning.

7 Han sa då till folksamlingen som kom ut för att döpas av honom, O huggormars släkte, vem har varnat er att fly från den kommande vreden?

8 Frambringa då frukter värdiga sinnesändring, och börja inte att säga för er själva, Vi har Abraham till fader: ty jag säger till er, Att Gud förmår att ur dessa stenar väcka upp barn till Abraham.

9 Och nu är också yxan satt till trädens rot: därför blir vart och ett träd som inte frambringar god frukt nerhugget, och kastat till elden.

10 Och folket frågade honom, sägande, Vad skall vi då göra?

11 Han svarar och säger till dem, Han som har två livklädnader, låt honom ge åt honom som inte har någon; och han som har mat, låt honom göra likadant.

12 Sedan kom också publikaner för att bli döpta, och sa till honom, Mästare, vad skall vi göra?

13 Och han sa till dem, Kräv inte ut mer än det som är er föreskrivet.

14 Och likaså frågade soldaterna honom, sägande, Och vad skall vi göra?

Och han sa till dem, Bruka inte våld mot någon man, inte heller skall ni anklaga *någon* felaktigt; utan var nöjda med er lön.

15 Och medan folket gick i förväntan, och alla människor funderade i sina hjärtan om Johannes, om han var den Kristus, eller inte;

16 Svarade Johannes, sägande till *dem* alla, Förvisso döper jag er med vatten; men en *som är* mäktigare än jag kommer, vars skosnören jag inte är värdig att lösa: han skall döpa er med den Helige Anden och med eld:

17 Vars kastskovet *är* i hans hand, och han kommer rensa sin tröskplats fullständigt, och kommer samla vetet in till sin lada; men agnarna kommer han bränna upp med outsläcklig eld.

18 Och han predikade många andra saker till folket i sin förmaning.

19 Men tetrarken Herodes, varande klandrad av honom i fråga om Herodias, hans bror Filippus hustru, och för allt det onda som Herodes hade gjort,

20 Tillade ytterligare detta, över allt *annat*, att han stängde in Johannes i fängelse.

21 När nu allt folket blev döpta, skedde det, att också Jesus blev döpt, och bedjande, öppnades himlen,

22 Och den Helige Anden kom ner i kroppslig gestalt såsom en duva över honom, och en röst kom från himlen, som sa, Du är min älskade Son; i dig har jag mitt välbehag.

23 Och Jesus själv började att bli omkring trettio år gammal, varande (som man antog) Josefs son, som var *son* till Heli,

24 Som var *son* till Mattat, som var *son* till Levi, som var *son* till Melki, som var *son* till Janna, som var *son* till Josef,

25 Som var *son* till Mattatias, som var *son* till Amos, som var *son* till Naum, som var *son* till Esli, som var *son* till Naggai,

26 Som var *son* till Maat, som var *son* till Mattatias, som var *son* till Semei, som var *son* till Josef, som var *son* till Judas,

27 Som var *son* till Joannas, som var *son* till Resa, som var *son* till Zorobabel, som var *son* till Salatiel, som var *son* till Neri,

28 Som var *son* till Melki, som var *son* till Addi, som var *son* till Kosam, som var *son* till Elmodam, som var *son* till Er,

29 Som var *son* till Joses, som var *son* till Eliezer, som var *son* till Jorim, som var *son* till Matthat, som var *son* till Levi,

30 Som var *son* till Simeon, som var *son* till Judas, som var *son* till Josef, som var *son* till Jonan, som var *son* till Eliakim,

31 Som var *son* till Melea, som var *son* till Menan, som var *son* till Mattata, som var *son* till Natan, som var *son* till David,
32 Som var *son* till Jesse, som var *son* till Obed, som var *son* till Boas, som var *son* till Salmon, som var *son* till Naasson,
33 Som var *son* till Aminadab, som var *son* till Aram, som var *son* till Esrom, som var *son* till Fares, som var *son* till Judas,
34 Som var *son* till Jakob, som var *son* till Isak, som var *son* till Abraham, som var *son* till Thara, som var *son* till Nachor,
35 Som var *son* till Saruch, som var *son* till Ragau, som var *son* till Peleg, som var *son* till Heber, som var *son* till Sala,
36 Som var *son* till Kainan, som var *son* till Arpaxad, som var *son* till Sem, som var *son* till Noa, som var *son* till Lemek,
37 Som var *son* till Matusala, som var *son* till Enok, som var *son* till Jared, som var *son* till Maleleel, som var *son* till Kainan,
38 Som var *son* till Enos, som var *son* till Set, som var *son* till Adam, som var *son* till Gud.

Kapitel 4

1 Och Jesus varande full av den Helige Anden vände tillbaka från Jordan, och leddes av Anden in i ödemarken,
2 Varande frestad av djävulen *under* fyrtio dagar. Och under de dagarna åt han ingenting: och när de var till ända, hungrade han sedan.
3 Och djävulen sa till honom, Om du är Guds Son, befall denna sten att den ska bli till bröd.
4 Och Jesus svarade honom, sägande, **Det är skrivet, Att människan inte endast skall leva av bröd, utan av vart och ett Guds ord.**
5 Och djävulen, tagande upp honom till ett högt berg, visade honom alla världens riken i ett ögonblick.
6 Och djävulen sa till honom, All denna makt kommer jag ge dig, och dess härlighet: ty detta är överlämnat åt mig; och till vem än jag ska vilja, ger jag det.
7 Om du alltså ska tillbe mig, skall allt vara ditt.
8 Och Jesus svarade och sa till honom, **Gå bort bakom mig, Satan: ty det är skrivet, Du skall tillbe Herren din Gud, och endast honom skall du tjäna.**
9 Och han förde honom till Jerusalem, och ställde honom på en hög punkt av templet, och sa till honom, Om du är Guds Son, kasta dig ner härifrån:
10 Ty det är skrivet, Han skall ge sina änglar befallning om dig, att bevara dig:

11 Och i *sina* händer skall de bära upp dig, så att du inte någongång ska slå din fot mot en sten.

12 Och Jesus sa till honom, svarande, **Det är sagt, Du skall inte fresta Herren din Gud.**

13 Och när djävulen hade slutfört all frestelse, for han bort ifrån honom för en tid.

14 Och Jesus återvände till Galileen i Andens kraft: och det gick ut ett rykte om honom över hela den trakten däromkring.

15 Och han undervisade i deras synagogor, varande prisad av alla.

16 Och han kom till Nasaret, där han hade blivit uppfödd: och, som han brukade, gick han på sabbatsdagen in till synagogan, och stod upp för att läsa.

17 Och åt honom överlämnades profeten Jesajas bok. Och när han hade öppnat boken, fann han det ställe där det var skrivet,

18 **Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att predika evangeliet för de fattiga; han har sänt mig till att hela dem med krossade hjärtan, till att predika befrielse åt de fångna, och återställning av syn för de blinda, till att frige dem som är sönderslagna,**

19 **Till att predika Herrens godtagbara år.**

20 Och han stängde boken, och gav tillbaka *den* till tjänaren, och satt ner. Och alla som var i synagogan hade sina ögon fästa på honom.

21 Och han började att säga till dem, **Denna dag är denna skrift uppfylld inför era öron.**

22 Och alla gav honom sitt vittnesmål, och häpnade över de nådefulla ord som gick ut från hans mun. Och de sa, Är inte denne Josefs son?

23 Och han sa till dem, **Tveklöst kommer ni säga detta ordspråk till mig, Läkare, hela dig själv: allt som vi har hört blivit gjort i Kapernaum, gör det också här i din egen trakt.**

24 Och han sa, **Sannerligen, jag säger till er, Ingen profet blir mottagen i sin egen trakt.**

25 **Men i sanning säger jag er, *det* fanns många änkor i Israel på Elias tid, när himlen var tillsluten *i* tre år och sex månader, när stor hungersnöd rådde över hela landet;**

26 **Men Elia blev inte sänd till någon av dem, utan endast till Sarepta, *en stad* tillhörande Sidon, till en kvinna *som* var änka.**

27 **Och *det* fanns många spetälska i Israel under profeten Elisas tid; och ingen av dem renades, utan endast syriern Naaman.**

28 Och alla de i synagogan, när de hörde dessa ting, uppfylldes av vrede,

29 Och reste sig upp, och stötte ut honom ur staden, och förde honom till

branten av det berg som deras stad var byggd på, för att kasta ner honom med huvudet före.

30 Men han gick sin väg, passerande igenom mitt ibland dem,

31 Och kom ner till Kapernaum, en stad i Galileen, och undervisade dem på sabbatsdagarna.

32 Och de häpnade över hans doktrin: ty hans ord var med makt.

33 Och i synagogan fanns en man, som hade en oren demons ande, och skrek med hög röst,

34 Sägande, Låt *oss* vara; vad har vi med dig att göra, *du* Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag känner dig vem du är; du Guds Helige.

35 Och Jesus tillrättavisade honom, sägande, **Tig, och kom ut ur honom.** Och när demonen hade kastat runt honom mitt ibland *dem*, kom han ut ur honom, och gjorde honom ingen skada.

36 Och de alla blev häpna, och talade mellan varandra, sägande, Vilket ord *är* detta! Ty med auktoritet och kraft befaller han de orena andarna, och de kommer ut.

37 Och ryktet om honom gick ut till varje plats i den kringliggande trakten.

38 Och han steg upp ut ur synagogan, och gick in till Simons hus. Och Simons svärmor var ansatt av en svår feber; och de bad honom angående henne.

39 Och han stod över henne, och tillrättavisade febern; och den lämnade henne: och genast steg hon upp och tjänade dem.

40 Medan nu solen gick ner, förde alla de som hade någon *som var* sjuk i olika sjukdomar dem till honom; och han lade sina händer på varenda en av dem, och helade dem.

41 Och demoner kom också ut ur många, ropande, och sägande, Du är Kristus Guds Son. Och tillrättavisande *dem*, tillät han dem inte att tala: ty de visste att han var Kristus.

42 Och när det blev dag, gav han sig av och for till en öde plats: och folket sökte honom, och kom till honom, och höll honom, att han inte skulle fara iväg från dem.

43 Och han sa till dem, **Jag måste predika Guds rike till de andra städerna också: ty därför är jag sänd.**

44 Och han predikade i synagogorna i Galileen.

Kapitel 5

1 Och det skedde, att, medan folket pressade sig in på honom för att höra Guds ord, han stod vid Gennesarets sjö,

2 Och såg två skepp liggande vid sjön: men fiskarna hade gått ur dem, och höll på att rengöra *sina* nät.

3 Och han steg i ett av skeppen, vilket var Simons, och bad honom att han skulle skjuta ut en bit från land. Och han satte sig ner, och undervisade folket från skeppet.

4 När han nu hade slutat att tala, sa han till Simon, **Lägg ut på det djupa, och sänk ner era nät för en fångst.**

5 Och Simon sa till honom, svarande, Mästare, vi har arbetat hårt hela natten, och har inte fått något: dock, på ditt ord, skall jag sänka ner nätet.

6 Och när de hade gjort det, fångade de in en väldig mängd fiskar: och deras nät gick sönder.

7 Och de signalerade till *sina* kompanjoner, som var i det andra skeppet, att de skulle komma och hjälpa dem. Och de kom, och fyllde båda skeppen, så att de började att sjunka.

8 När Simon Petrus såg *det*, föll han ner vid Jesu knän, sägande, Gå bort från mig; ty jag är en syndfull man, O Herre.

9 Ty han slogs av häpnad, och alla som var med honom, över fångsten av fisk som de hade tagit *upp*:

10 Och likaså också Jakob, och Johannes, Sebedeus söner, som var kompanjoner till Simon. Och Jesus sa till Simon, **Frukta inte; härefter skall du fånga människor.**

11 Och när de hade fört sina skepp i land, övergav de allt, och följde honom.

12 Och det skedde, när han var i en viss stad, se, en man full av spetälska: som, seende Jesus, föll på *sitt* ansikte, och bad honom, sägande, Herre, om du ska vilja, kan du göra mig ren.

13 Och han sträckte fram *sin* hand, och rörde honom, sägande, **Jag vill: bli du ren.** Och genast försvann spetälskan från honom.

14 Och han befalldes honom att inte berätta för någon: **utan gå, och visa dig för prästen, och bär fram för din rening, såsom Moses har befallt, till ett vittnesbörd för dem.**

15 Men så mycket mer gick ryktet ut om honom: och stora folkskaror församlades för att höra, och för att bli helade av honom från sina skröpligheter.

16 Och han drog sig undan in till ödemarken, och bad.

17 Och det skedde på en viss dag, medan han undervisade, att Fariseer och laglärare var där, sittande, vilka hade kommit från varje by i Galileen, och Judeen, och *från* Jerusalem: och Herrens kraft var *där* för att hela dem.

18 Och, se, män bar in en bädd *med* en man som var lam: och de sökte *ett* sätt att föra in honom, och lägga *honom* framför honom.

19 Och när de inte kunde finna genom vilken *väg* de skulle kunna föra in

honom på grund av folkmassan, gick de upp på taket, och sänkte ner honom genom takbeläggningen, med *hans* bädd, till mitten framför Jesus.

20 Och när han såg deras tro, sa han till honom, **Människa, dina synder är dig förlåtna.**

21 Och de skriftlärda och Fariseerna började att resonera, sägande, Vem är denne som talar hädelser? Vem kan förlåta synder, förutom Gud allena?

22 Men när Jesus såg deras tankar, sa han till dem, svarande, **Vad tänker ni i era hjärtan?**

23 **Vilket är lättare, att säga, Dina synder är dig förlåtna; eller att säga, Stå upp och gå?**

24 **Men så att ni må veta att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder,** (sa han till den lame,) **jag säger till dig, Stå upp, och ta din bädd, och gå till ditt hus.**

25 Och genast steg han upp framför dem, och tog upp det som han låg på, och gick iväg till sitt eget hus, prisande Gud.

26 Och de kom alla i extas, och de prisade Gud, och fylldes av fruktan, sägande, Vi har sett förunderliga ting idag.

27 Och efter dessa ting gick han ut, och såg en publikan, som hette Levi, sittande vid tullen: och han sa till honom, **Följ mig.**

28 Och han lämnade allt, steg upp, och följde honom.

29 Och Levi gjorde ett stort gästabud för honom i sitt hus: och där var en stor samling publikaner och andra som satt ner med dem.

30 Men deras skriftlärda och Fariseer knotade emot hans lärjungar, sägande, Varför äter och dricker ni med publikaner och syndare?

31 Och Jesus sa till dem, svarande, **De som är friska har inget behov av en läkare; utan de som är sjuka.**

32 **Jag kom inte för att kalla de rättfärdiga, utan syndare till sinnesändring.**

33 Och de sa till honom, Varför fastar ofta Johannes lärjungar, och håller böner, och likaså Fariseernas *lärjungar*; men dina äter och dricker?

34 Och han sa till dem, **Kan ni få brudkammarens barn att fasta, medan brudgummen är hos dem?**

35 **Men dagarna skall komma, när brudgummen ska tas bort från dem, och då, i de dagarna, skall de fasta.**

36 Och han talade också en liknelse till dem; **Ingen sätter ett stycke nytt tyg på ett gammalt *plagg*; ty då gör både det nya ett hål, och stycket som *togs* från det nya passar inte heller med det gamla.**

37 **Och ingen slår nytt vin i gamla flaskor; ty då kommer det nya vinet spränga flaskorna, och spillas ut, och flaskorna kommer bli förstörda.**

38 **Utan nytt vin måste slås i nya flaskor; och *så* blir båda bevarade.**

39 Också, ingen som har druckit gammalt *vin* vill genast ha nytt: ty han säger, Det gamla är bättre.

Kapitel 6

1 Och det skedde på den andra sabbaten näst efter den första, att han passerade igenom sädesfälten; och hans lärjungar ryckte av axen, och åt, gnuggande *dem* i *sina* händer.

2 Och vissa av Fariseerna sa till dem, Varför gör ni det som är olagligt att göra på sabbatsdagarna?

3 Och Jesus sa, svarande dem, **Har ni inte ens läst detta, vad David gjorde, när han själv hungrade, och de som var med honom;**

4 Hur han gick in till Guds hus, och tog och åt av skådebröden, och också gav åt dem som var med honom; vilka inte är lagenliga att äta utom för prästerna allena?

5 Och han sa till dem, **Att Människosonen också är sabbatens Herre.**

6 Och det skedde också på en annan sabbat, att han gick in till synagogan och undervisade: och där var en man vars högra hand var förtvinad.

7 Och de skriftlärdade och Fariseerna bevakade honom, huruvida han skulle hela på sabbatsdagen; att de kunde finna en anklagelse mot honom.

8 Men han visste om deras tankar, och sa till mannen som hade den förtvinade handen, **Stig upp, och ställ dig i mitten.** Och han steg upp och stod.

9 Jesus sa då till dem, **Jag skall fråga er en sak; Är det på sabbatsdagarna lagenligt att göra gott, eller att göra ont? Att rädda liv, eller att förgöra *det*?**

10 Och tittande runt omkring på dem alla, sa han till mannen, **Sträck ut din hand.** Och han gjorde så: och hans hand blev återställd *och* hel som den andra.

11 Och de fylldes av ursinne; och samtalade med varandra *om* vad de skulle kunna göra med Jesus.

12 Och det skedde i de dagarna, att han gick ut till ett berg för att be, och fortsatte hela natten i bön till Gud.

13 Och när det blev dag, kallade han *till sig* sina lärjungar: och från dem valde han tolv, vilka han också gav namnet apostlar;

14 Simon, (vilken han också gav namnet Petrus,) och hans bror Andreas, Jakob och Johannes, Filippus, och Bartolomeus,

15 Matteus och Tomas, Jakob Alfeus *son*, och Simon kallad Zeloten,

16 Och Judas Jakobs *bror*, och Judas Iskariot, vilken också var förrädaren.

17 Och han kom ner med dem, och stod på en slätt, och hans lärjungafölje,

och en stor skara folk ifrån hela Judeen och Jerusalem, och från kusten vid Tyrus och Sidon, vilka kom för att höra honom, och för att bli helade från sina sjukdomar;

18 Och de som var ansatta av orena andar: och de blev helade.

19 Och hela folksamlingen sökte att röra honom: ty kraft gick ut från honom, och helade *dem* alla.

20 Och han lyfte sin blick mot sina lärjungar, och sa, **Välsignade är ni fattiga: ty Guds rike är ert.**

21 **Välsignade är ni som nu hungrar: ty ni skall bli mättade. Välsignade är ni som nu gråter: ty ni skall skratta.**

22 **Välsignade är ni, då människor ska hata er, och då de ska utesluta er, och ska smäda er, och förkasta ert namn som ont, för Människosönens skull.**

23 **Fröjda er på den dagen, och hoppa av glädje: ty, se, er belöning i himlen är stor: ty deras fäder gjorde likadant mot profeterna.**

24 **Men ve er som är rika! Ty ni har fått ut er tröst.**

25 **Ve er som är mätta! Ty ni kommer hungra. Ve er som nu skrattar! Ty ni kommer sörja och gråta.**

26 **Ve er, när alla människor ska tala väl om er! Ty så gjorde deras fäder med de falska profeterna.**

27 **Men åt er som hör säger jag, Älska era fiender, gör gott mot dem som hatar er,**

28 **Välsigna dem som förbannar er, och be för dem som vill er illa.**

29 **Och åt honom som slår dig på den *ena* kinden, ge också den andra; och han som tar ifrån dig din mantel, förbjud *honom* inte att också *ta din* livklädnad.**

30 **Ge åt var man som ber dig; och från honom som tar ifrån dig dina tillhörigheter, begär *dem* inte tillbaka.**

31 **Och såsom ni vill att människor skulle göra mot er, gör ni också så mot dem.**

32 **Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken slags tack har ni? Ty också syndare älskar de som älskar dem.**

33 **Och om ni ska göra gott mot dem som gör gott mot er, vilken slags tack har ni? Ty också syndare gör *ju* detsamma.**

34 **Och om ni ska låna *åt dem* från vilka ni förväntar er att få tillbaka, vilken slags tack har ni? Ty också syndare lånar åt syndare, för att de åter ska få tillbaka lika mycket.**

35 **Utan älska ni era fiender, och gör gott, och låna, ej förväntande något tillbaka; och er belöning skall vara stor, och ni skall vara den Högstes barn: ty han är god mot de otacksamma och *mot* de onda.**

- 36 **Var ni alltså barmhärtiga, liksom också er Fader är barmhärtig.**
- 37 **Döm inte, och ni ska inte bli dömda: fördöm inte, och ni ska inte bli fördömda: förlåt, och ni skall bli förlåtna:**
- 38 **Ge, och det skall givas åt er; ett gott mått, packat, och skakat, och överflödande, skall människor ge i er famn. Ty med samma mått som ni mäter, skall det också mätas åt er.**
- 39 **Och han talade en liknelse till dem, Kan den blinde leda den blinde? Kommer de inte båda att falla i diket?**
- 40 **Lärjungen är inte över sin mästare: utan, var och en som är fulländad kommer vara som sin mästare.**
- 41 **Och varför ser du flisan som är i din broders öga, men ser inte bjälken som är i ditt eget öga?**
- 42 **Eller, hur kan du säga till din broder, Broder, låt mig ta ut flisan som finns i ditt öga, när du själv inte ser bjälken som finns i ditt eget öga? Du hycklare, ta först ut bjälken ur ditt eget öga, och sedan skall du se tydligt till att ta ut flisan som är i din broders öga.**
- 43 **Ty ett gott träd frambringar inte ruttet frukt; inte heller frambringar ett ruttet träd god frukt.**
- 44 **Ty vart och ett träd känns igen av sin frukt. Ty man samlar inte in fikon från törnen, inte heller samlar de in vindruvor från en törnbuske.**
- 45 **En god man tar från sitt hjärtas goda förråd fram det som är gott; och en ond man tar från sitt hjärtas onda förråd fram det som är ont: ty hans mun talar från hjärtats överflöd.**
- 46 **Och varför kallar ni mig, Herre, Herre, och gör inte de ting som jag säger?**
- 47 **Vem än som kommer till mig, och hör mina ord, och gör dem, jag skall visa er vem han är lik:**
- 48 **Han är lik en man som byggde ett hus, och grävde djupt, och lade grunden på en klippa: och när floden kom, slog flodvattnet våldsamt mot det huset, men kunde inte skaka det: ty det var grundat på en klippa.**
- 49 **Men han som lyssnar, och inte gör, är lik en man som utan en grund byggde ett hus på marken; mot vilket flodvattnet våldsamt slog, och det föll genast; och det husets fall blev stort.**

Kapitel 7

1 När han nu hade slutfört allt sitt tal inför folkets öron, kom han in till Kapernaum.

2 Och en viss officers tjänare, som han höll kär, var sjuk, och höll på att dö.

3 Och när han hörde om Jesus, sände han Judarnas äldste till honom, bedjande honom att han skulle komma och hela hans tjänare.

4 Och när de kom till Jesus, bad de honom ivrigt, sägande, Att han var värdig, åt vilken han skulle göra detta:

5 Ty han älskar vår nation, och han har byggt oss en synagoga.

6 Då gick Jesus med dem. Och när han nu inte var långt ifrån huset, sände officeren vänner till honom, sägande till honom, Herre, gör dig inte besvär: ty jag är inte värdig att du skulle komma in under mitt tak:

7 Därför ansåg jag inte heller mig själv värdig att komma till dig: men säg ett ord, och min tjänare skall vara helad.

8 Ty också jag är en man som står under befäl, havande soldater under mig, och jag säger till en, Gå, och han går; och till en annan, Kom, och han kommer; och till min tjänare, Gör detta, och han gör *det*.

9 När Jesus hörde dessa ting, förundrade han sig över honom, och vände sig om, och sa till folket som följde honom, **Jag säger till er, jag har inte funnit så stor tro, nej, inte i Israel.**

10 Och de som hade blivit sända, återvändande till huset, fann den tjänaren frisk som hade varit sjuk.

11 Och det skedde, dagen efter, att han gick in till en stad kallad Nain; och många av hans lärjungar gick med honom, och mycket folk.

12 När han nu närmade sig stadsporten, se, där bars en död man ut, sin mors ende son, och hon var en änka: och med henne var mycket folk från staden.

13 Och när Herren såg henne, förbarmade han sig över henne, och sa till henne, **Gråt inte.**

14 Och han kom och rörde vid begravningsbåren: och de som bar *honom* stannade. Och han sa, **Unge man, jag säger till dig, Vakna.**

15 Och han som var död satte sig upp, och började att tala. Och han överlämnade honom åt hans mor.

16 Och fruktan kom över alla: och de prisade Gud, sägande, Att en stor profet har uppstått ibland oss; och, Att Gud har besökt sitt folk.

17 Och detta tal om honom gick ut över hela Judeen, och över hela regionen runt omkring.

18 Och Johannes lärjungar rapporterade honom om alla dessa ting.

19 Och Johannes, kallande *till sig* två av sina lärjungar, sände till Jesus, sägande, Är du han som skulle komma? Eller väntar vi på en annan?

20 När männen kom till honom, sa de, Johannes Döparen har sänt oss till dig, sägande, Är du han som skulle komma? Eller väntar vi på en annan?

21 Och vid samma tillfälle botade han många från *deras* skröpligheter och plågor, och från onda andar; och åt många *som var* blinda gav han syn.

22 Då sa Jesus till dem, svarande, **Gå er väg, och berätta för Johannes**

vad ni har sett och hört; att de blinda ser, de lama går, de spetälska renas, de döva hör, de döda uppväcks, till de fattiga predikas evangeliet.

23 Och välsignad är *han*, vem än som inte ska stöta sig på mig.

24 Och när Johannes budbärare hade gett sig av, började han att tala till folket om Johannes, **Vad gick ni ut för att se i ödemarken? Ett strå svajande med vinden?**

25 Men vad gick ni ut för att se? En man klädd i fina kläder? Se, de som bär praktfulla kläder, och lever lyxigt, finns i kungapalatsen.

26 Men vad gick ni ut för att se? En profet? Ja, jag säger till er, och mycket mer än en profet.

27 Denne är *han*, om vilken det är skrivet, Se, jag sänder min budbärare framför ditt ansikte, som skall bereda din väg framför dig.

28 Ty jag säger till er, Bland dem som är födda av kvinnor finns ingen större profet än Johannes Döparen: men han som är minst i Guds rike är större än han.

29 Och allt folket som hörde *honom*, och publikanerna, rättfärdiggjorde Gud, varande döpta med Johannes dop.

30 Men Fariseerna och de laglärdade avfärdade Guds rådslut mot dem, varande ej döpta av honom.

31 Och Herren sa, **Vad skall jag då likna denna generations människor vid? Och vad är de lika?**

32 De är lika barn sittande på torget, och ropande till varandra, och sägande, Vi har spelat flöjt för er, och ni har inte dansat; vi har sørjt för er, och ni har inte gråtit.

33 Ty Johannes Döparen kom, varken ätande bröd eller drickande vin; och ni säger, Han har en demon.

34 Människosonen har kommit, ätande och drickande; och ni säger, Se en glupsk man, och en vindrinkare, en vän till publikaner och syndare!

35 Men visdom blir rättfärdiggjord av alla hennes barn.

36 Och en av Fariseerna bad honom att han skulle äta hos honom. Och han gick in till Fariséns hus, och satt ner till bords.

37 Och, se, en kvinna i staden, som var en syndare, när hon fick veta att *Jesus* satt till bords i Fariséns hus, hämtade en alabasterflaska med smörjelse,

38 Och stod bakom *honom* vid hans fötter gråtande, och började att väta hans fötter med tårar, och torkade av *dem* med sitt huvudhår, och kysste hans fötter, och smorde *dem* med smörjelsen.

39 När nu Fariséns som hade bjudit in honom såg *detta*, sade han inom sig själv, sägande, Denne man, om han vore en profet, skulle ha vetat vem och

vad för slags kvinna *denna är* som rör honom: ty hon är en syndare.

40 Och Jesus sa till honom, svarande, **Simon, jag har något att säga till dig.** Och han säger, Mästare, berätta.

41 **Det var en viss långgivare som hade två låntagare: den ene var skyldig femhundra penningar, och den andre femtio.**

42 **Och då de ingenting hade att betala med, förlät han dem båda för intet. Säg mig nu, vilken av dem kommer älska honom mest?**

43 Simon svarade och sa, Jag antar att *han*, åt vilken han förlät mest. Och han sa till honom, **Du har bedömt rätt.**

44 Och han vände sig mot kvinnan, och sa till Simon, **Ser du denna kvinna? Jag kom in till ditt hus, du gav mig inget vatten för mina fötter: men hon har tvättat mina fötter med tårar, och torkat av *dem* med sitt huvudhår.**

45 **Du gav mig ingen kyss: men denna kvinna har inte upphört att kyssa mina fötter ifrån den stund jag kom in.**

46 **Du smorde inte mitt huvud med olja: men denna kvinna har smort mina fötter med smörjelse.**

47 **Följaktligen säger jag till dig, Hennes synder, vilka är många, är förlåtna; ty hon älskade mycket: men åt den litet är förlåtet, *densamme* älskar litet.**

48 Och han sa till henne, **Dina synder är förlåtna.**

49 Och de som satt till bords med honom började att säga inom sig själva, Vem är denne som också förlåter synder?

50 Och han sa till kvinnan, **Din tro har räddat dig; gå i frid.**

Kapitel 8

1 Och därefter skedde det, att han for genom varje stad och by, predikande och förkunnande Guds rikes glada nyheter: och de tolv *var* med honom,

2 Och vissa kvinnor, vilka hade blivit helade från onda andar och skröpligheter, Maria kallad Magdalena, ur vilken sju demoner hade farit ut,

3 Och Johanna, hustru till Herodes förvaltare Kusas, och Susanna, och många andra, vilka tjänade honom med sina ägodelar.

4 Och när mycket folk hade församlats, och hade kommit till honom ifrån varje stad, talade han genom en liknelse:

5 **En såningsman gick ut för att så sin säd: och medan han sådde, föll somligt vid vägen; och det blev nertrampat, och himlens fåglar åt upp det.**

6 **Och somligt föll på en klippa; och så snart det kom upp, vissnade det bort, eftersom det saknade fukt.**

7 Och somligt föll ibland törnen; och törnena växte upp med det, och kvävde det.

8 Och annat föll på god jord, och växte upp, och bar frukt hundrafalt. Och när han hade sagt dessa ting, ropade han, **Han som har öron att höra med, låt honom höra.**

9 Och hans lärjungar frågade honom, sägande, Vad må denna liknelse betyda?

10 Och han sa, **Åt er är det givet att veta Guds rikets mysterier: men till de övriga i liknelser; att seende, de inte skulle se, och hörande, de inte skulle förstå.**

11 Liknelsen är nu detta: Säden är Guds ord.

12 De vid vägen är de som hör; men sedan kommer djävulen, och tar bort ordet ur deras hjärtan, att de inte skulle tro och räddas.

13 De på klippan *är de*, vilka, när de ska höra, mottar ordet med glädje; och dessa har ingen rot, vilka tror för en stund, och i tid av frestelse faller *de* bort.

14 Och det som föll ibland törnen är de, vilka, när de har hört, går ut, och blir kvävda av *detta* livets omsorger och rikedomar och njutningar, och bär ingen frukt till mognad.

15 Men det på den goda jorden är de, vilka i ett uppriktigt och gott hjärta, havande hört ordet, bevarar *det*, och frambringar frukt med tålamod.

16 Ingen man, när han har tänt ett ljus, täcker över det med ett kärl, eller ställer *det* under en säng; utan ställer det på en ljushållare, så att de som kommer in må se ljuset.

17 Ty inget är hemligt, som inte skall bli manifesterat; ej heller gömt, som inte skall bli känt och ska komma ut.

18 Beakta därför hur ni hör: ty vem än som ska ha, åt honom skall givas; och vem än som inte ska ha, från honom skall även det som han verkar ha tas bort.

19 Sedan kom *hans* mor och hans bröder till honom, och kunde inte komma fram till honom på grund av trängseln.

20 Och det blev berättat för honom *av vissa* som sa, Din mor och dina bröder står utanför, önskande att träffa dig.

21 Och han svarade och sa till dem, **Min mor och mina bröder är dessa vilka hör Guds ord, och gör det.**

22 Nu skedde det, på en viss dag, att han steg i ett skepp med sina lärjungar: och han sa till dem, **Låt oss fara över till andra sidan sjön.** Och de lade ut.

23 Men medan de seglade föll han i sömn: och en stormvind for ner över sjön; och de fylldes *med vatten*, och var i fara.

24 Och de kom till honom, och väckte honom, sägande, Mästare, mästare, vi förgås. Då reste han sig upp, och tillrättavisade vinden och vattnets vågor: och de upphörde, och ett lugn uppstod.

25 Och han sa till dem, **Var är er tro?** Och de, varande rädda, beundrade *honom*, sägande mellan varandra, Vad för slags man är denne! Ty han beordrar till och med vindarna och vattnet, och de lyder honom.

26 Och de anlände till Gadarenernas land, som ligger mitt emot Galileen.

27 Och när han steg ut på land, mötte honom från staden en viss man, som hade haft demoner *under* lång tid, och inte bar några kläder, inte heller bodde i *något* hus, utan bland gravarna.

28 När han såg Jesus, skrek han ut, och föll ner för honom, och sa med hög röst, Vad har jag med dig att göra, Jesus, *du* den högste Gudens Son? Jag ber dig, plåga mig inte.

29 (Ty han hade befallt den orene anden att komma ut ur mannen. Ty många gånger hade den gripit honom: och han hölls bunden med kedjor och bojor; och han tog sönder banden, och drevs av djävulen ut till ödemarken.)

30 Och Jesus frågade honom, sägande, **Vad är ditt namn?** Och han sa, Legion: eftersom många demoner hade gått in i honom.

31 Och de bad honom om att han inte skulle befalla dem att fara ut ner till avgrunden.

32 Och där fanns en stor svinjord, betande på berget: och de bad honom om att han skulle tillåta dem att fara in i dem. Och han tillät dem.

33 Då for demonerna ut ur mannen, och gick in i svinen: och hjorden rusade nedför en brant ner i sjön, och drunknade.

34 När de som betade *dem* såg vad som skedde, flydde de, och gick och berättade *detta* i staden och på landet.

35 Då gick de ut för att se vad som skedde; och kom till Jesus, och fann den man, som demonerna hade kommit ut ur, sittande vid Jesu fötter, klädd, och vid sina sinnen: och de blev rädda.

36 De som såg *detta* berättade också för dem hur han blev helad, vilken var besatt av demonerna.

37 Sedan bad honom hela folkskaran från omkring Gadarenernas land, att *han skulle* ge sig av ifrån dem; ty stor fruktan hade kommit över dem: och han steg upp i skeppet, och vände tillbaka igen.

38 Mannen, som demonerna hade kommit ut ur, bad nu honom om att han skulle få stanna tillsammans med honom: men Jesus sände iväg honom, sägande,

39 **Vänd tillbaka till ditt eget hus, och visa vilka stora ting Gud har gjort för dig.** Och han gick sin väg, och förkunnade i hela staden vilka stora ting Jesus hade gjort för honom.

40 Och det skedde, att, när Jesus återvände, tog folket *gladeligen* emot honom: ty de väntade alla på honom.

41 Och, se, en man vid namn Jairus kom, och han var synagogsföreståndare: och han föll ner vid Jesu fötter, och bad honom, att han skulle komma in till hans hus:

42 Ty han hade en enda dotter, runt tolv år gammal, och hon låg för döden. Men medan han gick trängde folket honom.

43 Och en kvinna, havande haft blödningar *under* tolv år, vilken hade spenderat hela sitt uppehälle på läkare, utan att kunna bli helad av någon,

44 Kom bakom *honom*, och rörde vid kanten av hans klädnad: och genast stoppades hennes blödning.

45 Och Jesus sa, **Vem rörde mig?** När alla nekade, sa Petrus, och de som var med honom, Mästare, folkskaran tränger dig och pressar *sig mot dig*, och du säger, Vem rörde mig?

46 Och Jesus sa, **Någon har rört vid mig: ty jag känner att kraft har gått ut från mig.**

47 Och när kvinnan såg att hon inte var obemärkt, kom hon bävande, och fallande ner för honom, berättade hon för honom, inför allt folket, av vilken orsak hon hade rört honom, och hur hon genast hade blivit helad.

48 Och han sa till henne, **Dotter, var vid gott mod: din tro har gjort dig hel; gå i frid.**

49 Medan han ännu talade, kommer där en från synagogsföreståndarens *hus*, sägande till honom, Din dotter är död; gör inte Mästaren besvär.

50 Men när Jesus hörde *det*, svarade han honom, sägande, **Frukta inte: tro endast, och hon skall göras hel.**

51 Och när han kom in i huset, tillät han inte någon att gå in, förutom Petrus, och Jakob, och Johannes, och jungfruns far och mor.

52 Och alla grät, och sörjde henne: men han sa, **Gråt inte; hon är inte död, utan sover.**

53 Och de hånskrattade åt honom, vetande att hon var död.

54 Och han skickade ut dem alla, och tog henne vid handen, och kallade, sägande, **Flicka, vakna.**

55 Och hennes ande kom tillbaka, och genast reste hon sig: och han befälde att *de skulle* ge henne mat.

56 Och hennes föräldrar blev utom sig av häpnad: men han befälde dem att de inte skulle berätta för någon vad som hade skett.

Kapitel 9

1 Sedan kallade han samman sina tolv lärjungar, och gav dem kraft och

auktoritet över alla demoner, och till att bota sjukdomar.

2 Och han sände iväg dem till att predika Guds rike, och till att hela de sjuka.

3 Och han sa till dem, **Tag inte med något för er resa, varken stavar, eller väska, eller bröd, eller pengar; ha inte heller två livklädnader var.**

4 **Och vilket hus ni än ska gå in i, bo kvar där, och därifrån far vidare.**

5 **Och vem än som inte ska ta emot er, när ni går ut ur den staden, skaka av det självaste dammet från era fötter till ett vittnesbörd mot dem.**

6 Och de for iväg, och reste igenom byarna, predikande evangeliet, och helande överallt.

7 Nu hörde tetrarken Herodes om allt som blev gjort av honom: och han var förbryllad, eftersom det sades av somliga, att Johannes var uppväckt från de döda;

8 Och av somliga, att Elia hade framträtt; och av andra, att en av de gamla profeterna hade uppstått igen.

9 Och Herodes sa, Johannes har jag halshuggit: men vem är denne, om vilken jag hör sådana ting? Och han önskade att få se honom.

10 Och apostlarna, när de hade återvänt, berättade för honom allt som de hade gjort. Och han tog med dem, och gick iväg, enskilt, till en ödslig trakt tillhörande den stad kallad Betsaida.

11 Och folket, när det fick veta *det*, följde efter honom: och han tog emot dem, och talade till dem om Guds rike, och helade dem som hade behov av helande.

12 Och när dagen började att lida mot sitt slut, då kom de tolv, och sa till honom, Skicka iväg folkskaran, att de må gå in till byarna och landsbygden runtomkring, och få härbärke, och finna mat: ty vi är på ett ödsligt ställe här.

13 Men han sa till dem, **Ge ni dem att äta.** Och de sa, Vi har inte mer än fem limpor och två fiskar; om vi inte skall gå iväg och köpa mat för allt detta folk.

14 Ty de var omkring fem tusen män. Och han sa till sina lärjungar, **Få dem att sitta ner i grupper, femtio i varje.**

15 Och de gjorde så, och fick dem alla att sätta sig ner.

16 Sedan tog han de fem limporna och de två fiskarna, och tittande upp mot himlen, välsignade han dem, och bröt *dem*, och gav åt lärjungarna att ställa fram för folket.

17 Och de åt, och blev alla mätta: och tolv korgar med småbitar togs upp, som överflödade till dem.

18 Och det skedde, *att* medan han var ensam, bedjande, var hans lärjungar med honom: och han frågade dem, sägande, **Vem säger folket att jag är?**

19 De sa, svarande, Johannes Döparen; men somliga *säger*, Elia; och andra *säger*, att en av de gamla profeterna åter har uppstått.

20 Han sa till dem, **Men vem säger ni att jag är?** Petrus sa, svarande, Guds Kristus.

21 Och han förbjöd dem strängt, och befalld *dem* att inte berätta detta för någon;

22 Sägande, **Människosonen måste lida många ting, och bli avfärdad av de äldste och översteprästerna och de skriftlärd, och bli dödad, och bli uppväckt på tredje dagen.**

23 Och han sa till *dem* alla, **Om någon *man* vill komma efter mig, låt honom förneka sig själv, och dagligen ta upp sitt kors, och följa mig.**

24 **Ty vem än som ska vilja rädda sitt liv skall förlora det: men vem än som ska förlora sitt liv för min skull, densamme skall rädda det.**

25 **Ty vad gynnar det en man, om han vinner hela världen, och förlorar sig själv, eller blir bortkastad?**

26 **Ty vem än som ska skämmas över mig och mina ord, över honom skall Människosonen skämmas, när han ska komma i sin och i sin Faders och de heliga änglarnas härlighet.**

27 **Men jag säger er i sanning, det finns somliga stående här, vilka inte skall smaka döden, förrän de ska se Guds rike.**

28 Och det skedde, omkring åtta dagar efter detta tal, *att* han tog med Petrus och Johannes och Jakob, och gick upp på ett berg för att be.

29 Och medan han bad, ändrades hans uppsyns gestalt, och hans klädnad *blev* vit och skinande.

30 Och, se, två män talade med honom, vilka var Moses och Elia:

31 Vilka uppenbarades i härlighet, och talade om hans bortgång som han skulle fullborda i Jerusalem.

32 Men Petrus och de som var med honom var nertyngda av sömn: och när de vaknade, såg de hans härlighet, och de två männen som stod med honom.

33 Och det skedde, medan de lämnade honom, *att* Petrus sa till Jesus, Mästare, det är gott för oss att vara här: och låt oss göra tre tabernakel; ett för dig, och ett för Moses, och ett för Elia: ej vetande vad han sa.

34 Medan han så talade, kom där ett moln, och överskuggade dem: och då de trädde in i molnet fruktade de.

35 Och en röst kom från molnet, sägande, Denne är min älskade Son: hör honom.

36 Och då rösten kom, fann *de* Jesus *vara* ensam. Och de höll tyst *om detta*, och berättade inte något för någon i de dagarna av de ting som de hade sett.

37 Och det skedde, på nästföljande dag, när de hade kommit ner från höjden, att mycket folk mötte honom.

38 Och, se, en man ur folkhopen ropade ut, sägande, Mästare, jag ber dig, se till min son: ty han är mitt enda barn.

39 Och, se, en ande griper honom, och plötsligt skriker han; och den sliter i honom så att han får fradga, och går med knapp nöd iväg från honom, mörbultande honom.

40 Och jag bad dina lärjungar att de skulle kasta ut honom; och de förmådde inte.

41 Och Jesus sa, svarande, **O trolösa och förvrängda generation, hur länge skall jag vara hos er, och stå ut med er? Hämta hit din son.**

42 Och medan han ännu var på väg fram, kastade demonen ner honom, och slet *i honom*. Och Jesus tillrättavisade den orene anden, och helade barnet, och lämnade tillbaka honom till hans far.

43 Och de alla var häpna över Guds väldiga makt. Men medan de var och en förundrade sig över alla ting som Jesus gjorde, sa han till sina lärjungar,

44 **Låt dessa tal sjunka in i era öron: ty Människosonen skall bli överlämnad in i människors händer.**

45 Men de förstod inte detta tal, och det var gömt från dem, att de inte skulle fatta det: och de fruktade att fråga honom om det talet.

46 Sedan uppstod en diskussion bland dem, vem av dem som skulle vara störst.

47 Och Jesus, seende deras hjärtas tanke, tog ett barn, och ställde honom vid sig,

48 Och sa till dem, **Vem än som ska ta emot detta barn i mitt namn tar emot mig: och vem än som skall ta emot mig tar emot honom som sände mig: ty han som är minst bland er alla, densamme skall vara stor.**

49 Och Johannes svarade och sa, Mästare, vi såg en kastande ut demoner i ditt namn; och vi förbjöd honom, eftersom han inte följer med oss.

50 Och Jesus sa till honom, **Förbjud honom inte: ty han som inte är emot oss är för oss.**

51 Och det skedde, när den tid var kommen att han skulle bli upptagen, *att* han orubbligt vände sitt ansikte mot att gå mot Jerusalem,

52 Och sände budbärare framför sitt ansikte: och de for, och gick in i en Samaritisk by, för att göra i ordning åt honom.

53 Och de tog inte emot honom, eftersom hans ansikte var *såsom vänt mot* att fara till Jerusalem.

54 Och när hans lärjungar Jakob och Johannes såg *detta*, sa de, Herre, vill du att vi ska befalla eld att komma ner från himlen, och förtära dem, såsom Elia gjorde?

55 Men han vände sig om, och tillrättavisade dem, och sa, **Ni vet inte av vilken slags ande ni är.**

56 Ty Människosonen har inte kommit för att förgöra människors liv, utan för att rädda *dem*. Och de gick till en annan by.

57 Och det skedde, medan de färdades på vägen, att en viss *man* sa till honom, Herre, jag kommer följa dig vart än du må gå.

58 Och Jesus sa till honom, **Rävar har lyor, och himlens fåglar har nästen; men Människosonen har ingenstans att lägga *sitt* huvud.**

59 Och han sa till en annan, **Följ mig.** Men han sa, Herre, tillåt mig först att gå och begrava min far.

60 Jesus sa till honom, **Låt de döda begrava sina döda: men gå du och predika Guds rike.**

61 Och en annan sa också, Herre, jag kommer följa dig; men låt mig först gå och ta farväl av dem som är hemma i mitt hus.

62 Och Jesus sa till honom, **Ingen man, havande satt sin hand till plogen, men tittande bakåt, är lämpad för Guds rike.**

Kapitel 10

1 Efter dessa ting tillsatte Herren också sjuttio andra, och sände dem två och två framför sitt ansikte, in till varje stad och plats, dit han själv skulle komma.

2 Följaktligen sa han till dem, **Skörden är sannerligen stor, men arbetarna är få: be ni därför skördens Herre, att han må sända ut arbetare till sin skörd.**

3 **Gå: se, jag sänder ut er som lamm ibland vargar.**

4 **Bär varken penningpung, eller väska, eller skor: och hälsa inte någon på vägen.**

5 **Och vilket hus ni än ska gå in i, säg först, Frid vare över detta hus.**

6 **Och om fridens son ska vara där, skall er frid vila över det: om inte, skall den vända tillbaka till er.**

7 **Och stanna kvar i samma hus, ätande och drickande det som de ska ge: ty arbetaren är värd sin belöning. Gå inte från hus till hus.**

8 **Och vilken stad ni än ska komma in till, och de ska motta er, ät *då* det som ställs fram åt er:**

9 **Och hela de sjuka i den, och säg till dem, Guds rike har kommit er nära.**

10 **Men vilken stad ni än ska gå in till, och de inte ska ta emot er, gå ut på gatorna i densamma, och säg,**

11 **Till och med det självaste stoftet från er stad, som har fäst sig vid oss, skrapar vi av mot er: men detta skall ni veta, att Guds rike har kommit er nära.**

12 Men jag säger till er, att det kommer vara mer uthärdligt för Sodom på den dagen, än för den staden.

13 Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de mäktiga gärningar hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, som har blivit gjorda i er, hade de för länge sedan ändrat sinne, sittande i säckkläder och aska.

14 Men det kommer vara mer uthärdligt för Tyrus och Sidon vid domen, än för er.

15 Och du, Kapernaum, som har höjts upp till himlen, skall kastas ner till dödsriket.

16 Han som hör er, hör mig; och han som föraktar er, föraktar mig; och han som föraktar mig, föraktar honom som sände mig.

17 Och de sjuttio återvände i glädje, sägande, Herre, till och med demonerna underordnar sig oss genom ditt namn.

18 Och han sa till dem, Jag såg Satan falla från himlen liksom en blix.

19 Se, jag ger er makt att trampa på ormar och skorpioner, och över all fiendens makt: och inget skall på något sätt kunna skada er.

20 Men gläd er inte i det, att andarna underordnar sig er; utan gläd er snarare, eftersom era namn är skrivna i himlen.

21 Vid samma stund glädde sig Jesus i anden, och sa, Jag tackar dig, O Fader, himlens och jordens Herre, att du har gömt dessa ting från de visa och välbetänkta, och har uppenbarat dem för barn: ja, Fader; ty så var det gott i din åsyn.

22 Allting är överlämnat åt mig av min Fader: och ingen man känner vem Sonen är, utom Fadern; och vem Fadern är, utom Sonen, och *han* för vilken Sonen ska vilja uppenbara *honom*.

23 Och han vände sig mot *sina* lärjungar, och sa enskilt, Välsignade är de ögon som ser de ting som ni ser:

24 Ty jag säger er, att många profeter och kungar har önskat att se de ting som ni ser, och har inte sett *dem*; och att höra de ting som ni hör, och har inte hört *dem*.

25 Och, se, en viss laglärd stod upp, och frestade honom, sägande, Mästare, vad skall jag göra för att ärva evigt liv?

26 Han sa till honom, Vad är skrivet i lagen? Hur läser du?

27 Och han sa, svarande, Du skall älska Herren din Gud med hela ditt hjärta, och med hela din själ, och med all din kraft, och med hela ditt sinne; och din nästa såsom dig själv.

28 Och han sa till honom, Du har svarat rätt: gör detta, och du skall leva.

29 Men han, viljande att rättfärdiggöra sig själv, sa till Jesus, Och vem är min nästa?

30 Och Jesus sa, svarande, En viss *man* gick ner från Jerusalem till

Jeriko, och hamnade bland rövare, vilka tog av honom hans klädnad, och skadade *honom*, och gav sig av, lämnande *honom* halvdöd.

31 Och det hände sig att en viss präst kom ner den vägen: och när han såg honom, passerade han förbi på andra sidan.

32 Och likaså en Levit, när han var vid platsen, kom och tittade *på honom*, och passerade förbi på andra sidan.

33 Men en viss Samarit, medan han färdades, kom dit där han var: och när han såg honom, förbarmade han sig *över honom*,

34 Och gick till *honom*, och förband hans sår, hållande på olja och vin, och satte upp honom på sitt eget djur, och förde honom till ett värdshus, och tog hand om honom.

35 Och på nästföljande dag när han gav sig av, tog han fram två penningar, och gav *dem* åt värden, och sa till honom, Sköt om honom; och vad än du må lägga ut utöver *detta*, kommer jag betala tillbaka dig när jag återvänder.

36 Nu, vilken av dessa tre, anser du, var nästa för honom som hamnade bland rövarna?

37 Och han sa, Han som visade barmhärtighet mot honom. Då sa Jesus till honom, **Gå, och gör likadant du.**

38 Nu skedde det, medan de gick, att han kom in till en viss by: och en viss kvinna som hette Marta tog emot honom in till sitt hus.

39 Och hon hade en syster som kallades Maria, som också satt vid Jesu fötter, och hörde hans ord.

40 Men Marta var besvärad med allt betjänande, och kom till honom, och sa, Herre, bryr du dig inte om att min syster har lämnat mig att tjäna ensam? Säg då åt henne, att hon må hjälpa mig.

41 Och Jesus svarade och sa till henne, **Marta, Marta, du är bekymrad och oroad över många ting:**

42 Men ett enda ting är behövt: och Maria har valt den goda delen, vilken inte skall tas bort ifrån henne.

Kapitel 11

1 Och det skedde, medan han höll på att be på en viss plats, när han slutade, att en av hans lärjungar sa till honom, Herre, lär oss att be, såsom också Johannes lärde sina lärjungar.

2 Och han sa till dem, **När ni ska be, säg, Vår Fader som är i himlen, Helgat varde ditt namn. Ditt rike kom. Din vilja, ske, så på jorden, som i himlen.**

3 Skänk oss dag för dag vårt dagliga bröd.

4 Och förlåt oss våra synder; ty också vi förlåter var och en som är skyldig oss. Och för oss inte in i frestelse; utan rädda oss från ondskan.

5 Och han sa till dem, Vem av er skall ha en vän, och skall gå till honom vid midnatt, och ska säga till honom, *Min vän, låna mig tre limpor;*

6 Ty en vän till mig har under sin färd kommit till mig, och jag har inget att sätta fram åt honom?

7 Och han svarande inifrån ska säga, *Besvara mig inte: dörren är nu stängd, och mina barn är hos mig till sängs; jag kan inte stiga upp och ge dig.*

8 Jag säger till er, även om han inte kommer stiga upp och ge honom eftersom han är hans vän, kommer han ändå på grund av hans påträngdhet stiga upp och ge honom så många som han behöver.

9 Och jag säger till er, *Be*, och det skall bli er givet; sök, och ni skall finna; bulta, och det skall öppnas åt er.

10 Ty var och en som ber, *han får*; och han som söker finner; och åt honom som bultar skall det öppnas.

11 Om en son skall be om bröd från någon av er som är en far, kommer han ge honom en sten? Eller om *han ber om* en fisk, kommer han istället för en fisk ge honom en orm?

12 Eller om han ska be om ett ägg, kommer han ge honom en skorpion?

13 Om alltså ni, varande onda, förstår att ge goda gåvor åt era barn: hur mycket mer skall *er* himmelske Fader ge den Helige Anden åt dem som ber honom?

14 Och han höll på att kasta ut en demon, och den var stum. Och det skedde, när demonen hade farit ut, *att* den stumme talade; och folket förundrade sig.

15 Men somliga av dem sa, Han kastar ut demoner genom Beelsebub, demonernas furste.

16 Och andra, frestande *honom*, sökte från honom ett tecken från himlen.

17 Men han, vetande deras tankar, sa till dem, **Varje rike splittrat mot sig självt blir ödelagt; och hus mot hus faller.**

18 Om också Satan blir splittrad mot sig själv, hur skall hans rike bestå? Ty ni säger att jag kastar ut demoner genom Beelsebub.

19 Och om jag kastar ut demoner med Beelsebub, med vem kastar era söner ut *dem*? De skall därför bli era domare.

20 Men om jag med Guds finger kastar ut demoner, *då* har tveklöst Guds rike kommit till er.

21 När en beväpnad stark man ska vakta sitt palats, *får* hans ägodelar vara i fred:

22 Men när en *som är* starkare än han ska attackera honom, och besegra honom, tar han ifrån honom all hans rustning som han litade

till, och fördelar sitt byte.

23 Han som inte är med mig är emot mig: och han som inte samlar med mig, *han* skingrar.

24 När den orene anden ska ha gått ut ur en man, far han genom torra trakter, sökande vila; och ej finnande någon, säger han, Jag skall återvända till mitt hus varifrån jag kom ut.

25 Och när han kommer, finner han *det* sopat och ordnat.

26 Då går han, och tar *med sig* sju andra andar, än mer onda än han själv; och de går in, och bosätter sig där: och det senare *tillståndet* hos den mannen är värre än det första.

27 Och det skedde, medan han talade dessa ting, *att* en viss kvinna ur folket höjde sin röst, och sa till honom, Välsignat *är* det moderliv som bar dig, och de bröst som du har sugit.

28 Men han sa, **Ja snarare, välsignade *är* de som hör Guds ord, och bevarar det.**

29 Och när folket var församlade, ihoppressade, började han att säga, **Detta är en ond generation: de söker ett tecken; och inget tecken skall givas den, utom profeten Jonas tecken.**

30 Ty såsom Jona var ett tecken för Nineviterna, så skall också Människosonen vara *det* för denna generation.

31 Söderlandets drottning skall uppstå vid domen tillsammans med männen från denna generation, och fördöma dem: ty hon kom från jordens yttersta ände för att höra Solomons visdom; och, se, här *är* en som *är* större än Solomon.

32 Nineves män skall uppstå vid domen tillsammans med denna generation, och skall fördöma den: ty de ändrade sinne vid Jonas predikan; och, se, här *är* en som *är* större än Jona.

33 Ingen man, när han har tänt ett ljus, ställer *det* på ett hemligt ställe, inte heller under en skäppa, utan på en ljushållare, att de som kommer in må se ljuset.

34 Kroppens ljus är ögat: när ditt öga därför ska vara friskt, är också hela din kropp full av ljus; men när *ditt öga* ska vara ont, *är* också din kropp full av mörker.

35 Se därför upp, att inte det ljus som är dig är mörker.

36 Om alltså hela din kropp *är* full av ljus, ej havande någon mörk del, skall allt vara uppfyllt av ljus, liksom när det ljusa skenet från en lykta ska ge dig ljus.

37 Och medan han talade, bad en viss Farisé honom att han skulle äta hos honom: och han gick in, och satte sig ner till bords.

38 Och när Fariséen såg *det*, förundrade han sig över att han inte först hade

tvättat sig före måltiden.

39 Och Herren sa till honom, **Nu rengör ni Fariseer bägarens och fatets utsida; men ert inre är fullt av rofferi och ondska.**

40 *Ni* dårar, har inte han som gjorde det yttre också gjort det inre?

41 Men ge snarare allmosa med sådana ting som ni har; och, se, allting blir rent för er.

42 Men ve er, Fariseer! Ty ni ger tionde av mynta och ruta och alla slags kryddväxter, och förbigår dom och Guds kärlek: dessa borde ni ha gjort, utan att ha lämnat det andra ogjort.

43 Ve er, Fariseer! Ty ni älskar de främsta sittplatserna i synagogorna, och hälsningar på torgen.

44 Ve er, skriftlärda och Fariseer, hycklare! Ty ni är såsom gravar som inte syns, och människorna som promenerar över *dem* är inte medvetna om *dem*.

45 Då svarade en av de laglärda, och sa till honom, Mästare, *när du* säger så, vanhedrar du också oss.

46 Och han sa, **Ve också över er, ni laglärda! Ty ni lastar människor med bördor som är svåra att bära, och själva vidrör ni inte bördorna med ett enda av era fingrar.**

47 **Ve er! Ty ni bygger upp profeternas gravar, och era fäder dödade dem.**

48 Sannerligen vittnar ni att ni gillar era fäders gärningar: ty förvisso dödade de dem, och ni bygger deras gravar.

49 Därför sa också Guds visdom, Jag kommer sända dem profeter och apostlar, och *några* av dem skall de döda och förfölja:

50 Så att alla profeternas blod, vilket har utgjutits ifrån världens grundläggning, må utkrävas av denna generation;

51 Från Abels blod till Sakarias blod, vilken dödades mellan altaret och templet; sannerligen jag säger till er, Det skall utkrävas av denna generation.

52 **Ve er, laglärda! Ty ni har tagit undan nyckeln till kunskap: ni gick inte in själva, och de som var på väg in hindrade ni.**

53 Och medan han sa dessa ting till dem, började de skriftlärda och Fariseerna att häftigt mana på *honom*, och att provocera honom till att tala om många ting:

54 Lurpassande på honom, och sökande att fånga något från hans mun, att de skulle kunna anklaga honom.

Kapitel 12

- 1 Under tiden, när en oräknelig folkskara hade församlats, så att de trampade på varandra, började han först att säga till sina lärjungar, **Akta er för Fariseernas surdeg, som är hyckleri.**
- 2 Ty det finns inget dolt, som inte skall uppenbaras; ej heller gömt, som inte skall bli känt.
- 3 Därför, vad än ni har talat i mörker skall höras i ljuset; och det som ni har talat i örat i kamrarna skall basuneras ut på hustaken.
- 4 Och jag säger till er mina vänner, Var inte rädda för dem som dödar kroppen, och efter det inte har något mer de kan göra.
- 5 Utan jag skall varna er i förväg *för* vem ni ska frukta: Frukta honom, som efter att han har dödat har makt att kasta till helvetet; ja, jag säger till er, Frukta honom.
- 6 Blir inte fem sparvar sålda för två kopparmynt, och inte en enda av dem är glömd inför Gud?
- 7 Men till och med de självaste hårstråna på ert huvud är alla räknade. Frukta därför inte: ni är mer värda än många sparvar.
- 8 Jag säger också till er, Vem än som ska erkänna mig inför människor, honom skall också Människosonen erkänna inför Guds änglar:
- 9 Men han som förnekar mig inför människor skall bli förnekad inför Guds änglar.
- 10 Och vem än som skall tala ett ord mot Människosonen, skall det bli honom förlåtet: men för honom som hädar mot den Helige Anden skall det inte bli förlåtet.
- 11 Och när de ska hämta er till synagogorna, och *inför* överheter, och makter, bekymra er *då* inte för hur eller vad ni ska svara, eller vad ni ska säga:
- 12 Ty den Helige Anden skall i samma stund lära er vad ni ska säga.
- 13 Och en ur folkhopen sa till honom, Mästare, säg till min bror, att han ska dela arvet med mig.
- 14 Och han sa till honom, **Människa, vem har satt mig till domare eller skiftesman över er?**
- 15 Och han sa till dem, **Se upp, och akta er för penningbegär: ty en mans liv består inte i överflödet av de ting som han innehar.**
- 16 Och han talade en liknelse till dem, **En viss rik mans mark frambringade rikligt:**
- 17 Och han tänkte inom sig, sägande, Vad ska jag göra, ty jag har ingen plats där *jag kan* samla min skörd?
- 18 Och han sa, **Detta kommer jag göra: jag skall riva ner mina lador,**

och bygga större; och där skall jag samla all min skörd och mina ägodelar.

19 Och jag skall säga till min själ, Själ, du har många ägodelar lagrade för många år; ge dig ro, ät, drick, *och* var glad.

20 Men Gud sa till honom, *Du* dåre, denna natt skall din själ utkrävas av dig: vems kommer då de tingen vara, som du har skaffat?

21 Så *är* han som lagrar skatter åt sig själv, och inte är rik för Gud.

22 Och han sa till sina lärjungar, *Därför* säger jag till er, Bekymra er inte över ert liv, vad ni ska äta; inte heller över kroppen, vad ni ska klä på.

23 Livet är mer än mat, och kroppen *är mer* än klädnad.

24 Betrakta korporna: ty, de varken sår eller skördar; vilka varken har förrådshus eller lada; men Gud föder dem: hur mycket mer värda är ni än fåglarna?

25 Och vem av er kan med sitt bekymrande lägga till en enda aln till sin kroppslängd?

26 Om ni nu inte förmår att göra det minsta, varför bekymrar ni er över det övriga?

27 Betrakta liljorna, hur de växer: de arbetar inte, de spinner inte; och dock säger jag till er, att Solomon i all sin härlighet inte var klädd som en av dessa.

28 Om nu Gud på detta sätt klär gräset, som idag står på fältet, och imorgon kastas i ugnen; hur mycket mer *kommer han då inte klä* er, O ni klenroende?

29 Och sök ni inte vad ni ska äta, eller vad ni ska dricka, var ni inte heller oroliga.

30 Ty efter alla dessa ting söker världens folk: och er Fader vet att ni behöver dessa ting.

31 Utan sök ni snarare Guds rike; och alla dessa ting skall läggas till åt er.

32 Frukta inte, lilla hjord; ty det är er Faders välbehag att skänka er riket.

33 Sälj det ni har, och ge allmosor; gör er plånböcker som inte slits ut, en skatt i himlarna som inte förgås, där ingen tjuv närmar sig, ej heller mal fördärvar.

34 Ty där er skatt är, där kommer också ert hjärta vara.

35 Låt era höfter vara fastspända, och *era* lyktor brinnande;

36 Och ni själva lika män som väntar på sin herre, då han skall komma tillbaka från bröllopet; att, när han kommer och knackar, de genast må öppna för honom.

37 Välsignade *är* de tjänarna, vilka herren, när han kommer, skall

finna vakande: sannerligen jag säger till er, att han skall spänna om sig, och få dem att sitta ner till bords, och skall komma fram och betjäna dem.

38 Och om han ska komma i den andra vakten, eller komma i den tredje vakten, och finna *dem* så, välsignade är de tjänarna.

39 Och detta skall ni veta, att om husägaren hade vetat *i vilken stund tjuven skulle komma*, skulle han ha vakat, och inte ha tillåtit inbrott i sitt hus.

40 Var ni alltså också beredda: ty Människosonen kommer i en stund då ni inte tänker er det.

41 Då sa Petrus till honom, Herre, talar du denna liknelse till oss, eller även till alla?

42 Och Herren sa, Vem är nu denne trogne och vise förvaltare, vilken *hans* herre skall sätta över sitt husfolk, till att i rätt tid ge *dem deras* portion mat?

43 Välsignad är den tjänare, vilken hans herre, när han kommer, skall finna görande så.

44 I sanning säger jag till er, att han kommer sätta honom över allt som han har.

45 Men och om tjänaren ska säga i sitt hjärta, Min herre dröjer med sin ankomst; och ska börja att slå tjänarna och tjänarinnorna, och att äta och dricka, och att vara drucken;

46 Så kommer den tjänarens herre komma på en dag då han inte väntar *honom*, och i en stund då han inte anar det, och kommer hugga sönder honom, och kommer tilldela honom hans del med de otroende.

47 Och den tjänare, som kände till sin herres vilja, och inte beredde *sig*, inte heller gjorde i enlighet med hans vilja, skall bli slagen med många *slag*.

48 Men han som inte visste om, och gjorde det som förtjänar slag, skall bli slagen med få *slag*. Ty åt vem än som mycket är givet, av honom skall mycket utkrävas: och åt vem människor har anförtrott mycket, av honom kommer de kräva desto mer.

49 Jag har kommit för att sända en eld på jorden; och vad vill jag, om *inte* att den redan antänds?

50 Men jag har ett dop att bli döpt med; och hur våndas jag *inte* tills det ska fullbordas!

51 Förmodar ni att jag har kommit för att ge fred på jorden? Nej, säger jag er; utan snarare splittring:

52 Ty härefter skall fem i ett hus vara splittrade, tre mot två, och två mot tre.

53 Fadern skall vara splittrad mot sonen, och sonen mot fadern; modern mot dottern, och dottern mot modern; svärmodern mot sin sonhustru, och sonhustrun mot sin svärmor.

54 Och han sa också till folket, När ni ska se ett moln stiga upp från väster, säger ni genast, Det kommer regn; och det blir så.

55 Och när *ni ser* sydvinden blåsa, säger ni, Det kommer bli hett; och det sker.

56 *Ni* hycklare, himlens och jordens utseende kan ni uttyda; men hur kommer det sig att ni inte uttyder denna tid?

57 Ja, och varför dömer ni inte också av er själva vad som är rätt?

58 När du går till överheten med din motpart, på vägen, var angelägen att du må befrias från honom; att han inte ska dra dig till domaren, och domaren ska överlämna dig åt officeren, och officeren ska kasta dig i fängelse.

59 Jag säger dig, du ska inte komma ut därifrån, förrän du ska ha betalat den allra sista slanten.

Kapitel 13

1 Och vid det tillfället var somliga närvarande som berättade för honom om de Galileer, vars blod Pilatus hade blandat med deras offer.

2 Och Jesus sa till dem, svarande, **Förmodar ni att dessa Galileer var större syndare än alla *andra* Galileer, eftersom de fick lida sådant?**

3 **Nej, säger jag er: utan, om ni inte ska ändra sinne, skall ni alla likaså förgås.**

4 **Eller de arton, som tornet i Siloam föll ner över, och dödade dem, tänker ni att de var större syndare än alla *andra* människor som bodde i Jerusalem?**

5 **Nej, säger jag er: utan, om ni inte ska ändra sinne, skall ni alla likaså gå under.**

6 Han talade också denna liknelse; **En viss *man* hade ett fikonträd planterat i sin vingård; och han kom och sökte frukt på det, och fann ingen.**

7 **Då sa han till sin vingårdsman, Se, dessa tre år kom jag sökande frukt på detta fikonträd, och finner ingen: hugg ner det; varför besvärar det jorden?**

8 **Och han sa till honom, svarande, Herre, låt det vara också detta år, tills jag ska gräva kring det, och gödsla *det*:**

9 **Och om det ska bära frukt, *gott*: och om inte, skall du efter det hugga ner det.**

10 Och han höll på att undervisa i en av synagogorna på sabbaten.

11 Och, se, där var en kvinna som hade haft en sjukdomsande *i* arton år, och var ihopkrympt, och inte kunde räta på *sig* överhuvudtaget.

12 Och då Jesus såg henne, kallade han *henne till sig*, och sa till henne, **Kvinna, du är fri från din sjukdom.**

13 Och han lade *sina* händer på henne: och genast gjordes hon rak, och prisade Gud.

14 Och synagogsföreståndaren svarade i upprördhet, eftersom Jesus hade helat på sabbatsdagen, och sa till folket, Det finns sex dagar på vilka människor bör arbeta: kom därför på dem och bli helade, men inte på sabbatsdagen.

15 Då svarade Herren honom, och sa, ***Du* hycklare, löser inte var och en av er på sabbaten sin oxe eller *sin* åsna från stallet, och leder iväg honom till att vattnas?**

16 Och borde *då* inte denna kvinna, varande en Abrahams dotter, som Satan har bundit, se, dessa arton år, lösgöras från denna boja på sabbatsdagen?

17 Och när han hade sagt dessa ting, skämdes alla hans motståndare: och allt folket glädde sig över alla de härliga ting som blev gjorda av honom.

18 Sedan sa han, **Vad är Guds rike likt? Och med vad skall jag likna det?**

19 **Det är likt ett senapskorn, som en man tog, och kastade i sin trädgård; och det växte, och blev till ett stort träd; och himlens fåglar bosatte sig på dess grenar.**

20 Och åter sa han, **Med vad skall jag likna Guds rike?**

21 **Det är likt surdeg, som en kvinna tog och blandade in i tre mått mjöl, tills allt blev syrat.**

22 Och han for igenom städerna och byarna, undervisande, och resande mot Jerusalem.

23 Då sa någon till honom, Herre, är det få som räddas? Och han sa till dem,

24 **Sträva efter att gå in vid den trånga porten: ty många, säger jag till er, kommer söka att komma in, och skall inte förmå.**

25 När då husets herre ska ha stått upp, och ska ha stängt dörren, och ni ska börja att ställa er utanför, och att bulka på dörren, sägande, Herre, Herre, öppna för oss; och han skall svara och säga till er, Jag känner er inte, varifrån ni är:

26 Då kommer ni börja att säga, Vi har ätit och druckit i din närvaro, och du har undervisat på våra gator.

27 Men han skall säga, Jag säger er, jag känner er inte, varifrån ni är; gå bort från mig, alla ni ogärningsmän.

28 Där kommer vara gråt och tandagnisslan, när ni ska se Abraham, och Isak, och Jakob, och alla profeterna, i Guds rike, och ni *själva* utdrivna.

29 Och de skall komma från öster, och *från* väster, och från norr, och *från* söder, och skall sitta ner i Guds rike.

30 Och, se, där finns de som *är* sist som skall bli först, och där finns de som *är* först som skall bli sist.

31 Samma dag kom vissa av Fariseerna, sägande till honom, Ge dig av, och far härifrån: ty Herodes vill döda dig.

32 Och han sa till dem, **Gå ni, och säg den räven, Se, jag kastar ut demoner, och jag gör helanden idag och imorgon, och på tredje *dagen* skall jag fullkomnas.**

33 Likväl måste jag idag vandra, och imorgon, och nästföljande *dag*: ty det kan inte ske att en profet förgås bortom Jerusalem.

34 O Jerusalem, Jerusalem, som dödar profeterna, och stenar dem som är sända till dig; hur ofta har jag velat församla dina barn, såsom en höna *samlar* sina kycklingar under *sina* vingar, och ni ville inte!

35 Se, ert hus lämnas er öde: och sannerligen säger jag till er, Ni ska inte se mig, förrän *den tid* ska komma då ni ska säga, Välsignad är han som kommer i Herrens namn.

Kapitel 14

1 Och det skedde, medan han gick in till en av de ledande Fariseernas hus för att äta bröd på sabbatsdagen, att de vaktade på honom.

2 Och, se, där var en viss man framför honom som led av vatten i kroppen.

3 Och Jesus, svarande, talade till de laglärdade och Fariseerna, sägande, **Är det tillåtet att hela på sabbatsdagen?**

4 Och de teg. Och han tog *honom*, och helade honom, och lät honom gå;

5 Och svarade dem, sägande, **Vem av er, som skall ha en åsna eller en oxe som fallit i ett håll, kommer inte genast dra upp honom på sabbatsdagen?**

6 Och de kunde inte svara honom på dessa ting.

7 Och han framställde en liknelse till dem som var bjudna, när han iakttog hur de valde ut de bästa platserna; sägande till dem,

8 **När du ska vara bjuden av någon *man* till ett bröllop, sätt dig inte på den främsta platsen; att inte en mer ansedd man än du ska vara bjuden av honom;**

9 Och han som bjöd dig och han kommer och säger till dig, Ge denne man plats; och du börjar med skam att inta den lägsta platsen.

10 Utan när du må vara bjuden, gå och sätt dig på den lägsta platsen; att när han som bjöd dig ska komma, må han säga till dig, *Min vän*, stig fram högre: då skall du bli vördad inför dem som sitter till bords med dig.

11 Ty vem än som upphöjer sig skall förödmjukas; och han som ödmjukar sig skall upphöjas.

12 Sedan sa han också till honom som bjöd honom, När du ska hålla en måltid eller en middag, kalla inte efter dina vänner, eller dina bröder, inte heller dina släktingar, eller *dina* rika grannar; att de inte också ska bjuda dig tillbaka, och återgäldning må ske dig.

13 Utan när du må hålla ett gästabud, kalla de fattiga, de lemlästade, de lama, de blinda:

14 Och du skall bli välsignad; ty de kan inte återgälda dig: ty du skall återgäldas vid de rättfärdigas uppståndelse.

15 Och när en av dem som satt till bords med honom hörde dessa ting, sa han till honom, Välsignad *är* han som skall äta bröd i Guds rike.

16 Då sa han till honom, En viss man anordnade en stor middag, och bjöd många:

17 Och sände sin tjänare vid middagstiden till att säga åt dem som var bjudna, Kom; ty nu är allting redo.

18 Och de började alla, med ett *sinne*, att ursäkta sig. Den förste sa till honom, Jag har köpt ett stycke mark, och jag behöver gå och titta på den: jag ber dig att ta emot min ursäkt.

19 Och en annan sa, Jag har köpt fem par oxar, och jag går iväg för att pröva dem: jag ber dig att ta emot min ursäkt.

20 Och en annan sa, Jag har tagit mig en hustru, och därför kan jag inte komma.

21 Så den tjänaren kom, och meddelade sin herre dessa ting. Husets herre, varande vred, sa då till sin tjänare, Gå fort ut till stadens gator och gränder, och hämta hitin de fattiga, och de lemlästade, och de halta, och de blinda.

22 Och tjänaren sa, Herre, det är gjort som du har befallt, och det finns fortfarande rum.

23 Och herren sa till tjänaren, Gå ut till vägarna och gårderna, och framtinga *dem* att komma in, att mitt hus må bli fullt.

24 Ty jag säger er, Att ingen av de män som var bjudna skall smaka min middag.

25 Och stora folkskaror gick med honom: och han vände sig om, och sa till dem,

26 Om någon *man* kommer till mig, och inte hatar sin far, och mor, och

hustru, och barn, och bröder, och systrar, ja, och också sitt eget liv, kan han inte vara min lärjunge.

27 Och vem än som inte bär sitt kors och går efter mig, kan inte vara min lärjunge.

28 Ty vem av er, ämnande att bygga ett torn, sätter sig inte först ner, och beräknar kostnaden, om han har *tillräckligt* för att fullfölja *det*?

29 Att inte alla som ser *det* ska börja att håna honom, efter att han har lagt grunden, och inte förmår att fullfölja *det*,

30 Sägande, Denne man började att bygga, men förmådde inte att fullfölja.

31 Eller vilken kung, gående ut för att kriga mot en annan kung, sätter sig inte först ner, och överväger huruvida han förmår med tiotusen att möta honom som kommer emot honom med tjugotusen?

32 Om inte, sänder han en delegation, medan den andre ännu är långt borta, och frågar om villkor för fred.

33 Alltså, likaså, vem än han är av er som inte överger allt som han har, han kan inte vara min lärjunge.

34 Salt *är* gott: men om saltet ska ha mist sin smak, vad skall det *då* smaksättas med?

35 Varken är det lämpligt för marken, ej heller för gödselhögen; *utan* människor kastar bort det. Han som har öron att höra *med*, låt honom höra.

Kapitel 15

1 Sedan närmade sig honom alla publikanerna och syndarna för att höra honom.

2 Och Fariseerna och de skriftlärdade knotade, sägande, Denne man tar emot syndare, och äter med dem.

3 Och han talade denna liknelse till dem, sägande,

4 Vilken man av er, havande hundra får, om han förlorar ett av dem, inte lämnar de nittionio i ödemarken, och går efter det som är förlorat, tills han ska finna det?

5 Och när han har funnit *det*, lägger han *det* på sina axlar, jublande.

6 Och när han kommer hem, kallar han samman *sina* vänner och grannar, sägande till dem, Gläd er med mig; ty jag har funnit mitt får som var förlorat.

7 Jag säger er, att det likaså skall bli glädje i himlen för en enda syndare som ändrar sinne, mer än för nittionio rättfärdiga personer, som inte har behov av sinnesändring.

8 Eller vilken kvinna havande tio silvermynt, om hon ska tappa bort ett mynt, tänder inte ett ljus, och sopar huset, och söker omsorgsfullt tills hon ska finna *det*?

9 Och när hon har funnit *det*, kallar hon samman *sina* vänner och *sina* grannar, sägande, Gläd er med mig; ty jag har funnit det myntet som jag hade tappat bort.

10 Likaså, säger jag er, blir det glädje inför Guds änglar över en enda syndare som ändrar sinne.

11 Och han sa, En viss man hade två söner:

12 Och den yngre av dem sa till *sin* far, Far, skänk mig den del av egendomen som tillfaller *mig*. Och han fördelade *sina* ägodelar mellan dem.

13 Och inte många dagar efteråt samlade den yngre sonen ihop allt *sitt*, och gjorde sin resa till ett avlägset land, och slösade där bort det han ägde, levande *ett* otyglat *liv*.

14 Och när han hade spenderat upp allt, uppstod en stor hungersnöd i det landet; och han började att lida brist.

15 Och han gick och slöt sig till en medborgare från det landet; och han sände honom till sina marker till att mata svin.

16 Och han skulle gärna ha fyllt sin buk med de fröskidor som svinen åt: men ingen gav åt honom.

17 Och när han kom *tillbaka* till sig själv, sa han, Hur många av min fars lejda tjänare har *inte* tillräckligt med bröd och överflöd, och jag förgås av hunger!

18 Jag skall stiga upp och gå till min far, och skall säga till honom, Far, jag har syndat mot himlen, och inför dig,

19 Och är inte längre värd att kallas din son: gör mig såsom en av dina hyrda tjänare.

20 Och han stod upp, och kom till sin far. Men när han fortfarande var på långt avstånd, såg hans far honom, och förbarmade sig, och sprang, och föll honom om halsen, och kysste honom.

21 Och sonen sa till honom, Far, jag har syndat mot himlen, och i din åsyn, och är inte längre värd att kallas din son.

22 Men fadern sa till sina tjänare, Hämta fram den bästa klädnaden, och klä på honom; och sätt en ring på hans hand, och skor på *hans* fötter:

23 Och hämta hit den gödda kalven, och döda *den*; och låt oss äta, och glädjas:

24 Ty denne min son var död, och är åter levande; han var förlorad, och är funnen. Och de började att glädja sig.

25 Nu var hans äldre son ute på marken: och medan han kom och närmade sig huset, hörde han musik och dans.

26 Och han kallade till sig en av tjänarna, och frågade vad detta innebar.

27 Och han sa till honom, Din bror har kommit; och din far har dödat gödkalven, eftersom han har fått *tillbaka* honom välbehållen.

28 Och han var vred, och ville inte gå in: hans far kom därför ut, och bemötte honom.

29 Och han sa till *sin* far, svarande, Titta, *under* dessa många år tjänar jag dig, inte heller överträdde jag någon gång ditt bud: och ändå gav du mig aldrig en killing, att jag kunde glädja mig med mina vänner:

30 Men så fort denne din son kom, som har slösat bort dina ägodelar tillsammans med horor, har du för honom dödat den gödda kalven.

31 Och han sa till honom, Son, du är alltid med mig, och allt som jag har är ditt.

32 Det var rätt att vi skulle glädja oss, och vara glada: ty denne din bror var död, och är åter levande; och var förlorad, och är funnen.

Kapitel 16

1 Och han sa också till sina lärjungar, Det var en viss rik man, som hade en förvaltare; och densamme blev anklagad inför honom att han hade förslösat hans ägodelar.

2 Och han kallade på honom, och sa till honom, Hur kommer det sig att jag hör detta om dig? Gör räkenskap för ditt förvaltarskap; ty du må inte längre vara förvaltare.

3 Då sa förvaltaren inom sig själv, Vad ska jag göra? Ty min herre tar ifrån mig förvaltarskapet: jag kan inte gräva; att tigga skäms jag för.

4 Jag vet vad jag ska göra, så att, när jag ska bli avsatt från förvaltarskapet, de må ta emot mig in till sina hus.

5 Så han kallade *till sig* var och en *som var* skuldsatt hos hans herre, och sa till den förste, Hur mycket är du skyldig min herre?

6 Och han sa, Hundra mått olja. Och han sa till honom, Ta ditt skuldebrev, och sätt dig ner fort, och skriv femtio.

7 Sedan sa han till en annan, Och hur mycket är du skyldig? Och han sa, Hundra mått vete. Och han sa till honom, Ta ditt skuldebrev, och skriv åttio.

8 Och herren berömde den orättfärdige förvaltaren, eftersom han hade handlat klokt: ty den här världens barn är under sin tid klokare än ljusets barn.

9 Och jag säger till er, Gör er vänner genom den orättfärdige mammon; att, när ni ska misslyckas, de må ta emot er in till eviga boningar.

10 Han som är trogen i det minsta är trogen också i stort: och han som är orättfärdig i det minsta är orättfärdig också i stort.

11 Om ni därför inte har varit pålitliga i den orättfärdige mammon, vem skall anförtro er med de sanna *rikedomarna*?

12 Och om ni inte har varit trogna i det som tillhör en annan man, vem skall ge er det som tillhör er?

13 Ingen tjänare kan tjäna två herrar: ty antingen kommer han hata den ene, och älska den andre; eller annars kommer han hålla sig till den ene, och förakta den andre. Ni kan inte tjäna Gud och mammon.

14 Och också Fariseerna, som var penninglystna, hörde alla dessa ting: och de hånade honom.

15 Och han sa till dem, Ni är de vilka rättfärdiggör er inför människor; men Gud känner era hjärtan: ty det som är högt ansett bland människor är vidrigt i Guds åsyn.

16 Lagen och profeterna *varade* fram till Johannes: sedan dess predikas Guds rike, och var man tränger sig in till det.

17 Och det är lättare för himmel och jord att försvinna, än att en prick i lagen *skulle* falla bort.

18 Vem än som förskjuter sin hustru, och gifter sig med en annan, begår äktenskapsbrott: och vem än som gifter sig med henne som har blivit förskjuten från *sin* man begår äktenskapsbrott.

19 Det var en viss rik man, som var klädd i purpur och fint linne, och som varje dag levde i överflödande lyx:

20 Och det var en viss tiggare som hette Lasarus, som hade blivit lagd vid hans port, full av sår,

21 Och längtande efter att bli matad med smulorna som föll från den rike mannens bord: dessutom kom hundarna och slickade hans sår.

22 Och det skedde, att tiggaren dog, och blev av änglarna förd till Abrahams famn: också den rike mannen dog, och blev begravd;

23 Och i dödsriket lyfter han sin blick, varande i plågor, och ser Abraham långt borta, och Lasarus i hans famn.

24 Och han ropade och sa, Fader Abraham, förbarma dig över mig, och sänd Lasarus, att han må doppa sin fingerspets i vatten, och svalka min tunga; ty jag plågas i denna låga.

25 Men Abraham sa, Son, kom ihåg att du under din livstid fick dina goda ting, och likaledes *fick* Lasarus onda ting: men nu tröstas han, och du plågas.

26 Och utöver allt detta, finns det mellan oss och er en stor avgrund

fastställd: så att de som vill fara över härifrån till er inte kan; inte heller kan de fara över till oss, som *vill komma* därifrån.

27 Då sa han, Då ber jag dig, fader, att du skulle sända honom till min fars hus:

28 Ty jag har fem bröder; att han må vittna för dem, att inte de också ska komma till denna plågoplats.

29 Abraham säger till honom, De har Moses och profeterna; låt dem höra dem.

30 Och han sa, Nej, fader Abraham: men om någon skulle komma till dem från de döda, *då* kommer de ändra sinne.

31 Och han sa till honom, Om de inte hör Moses och profeterna, kommer de inte heller övertygas, även om någon skulle uppstå från de döda.

Kapitel 17

1 Sedan sa han till lärjungarna, Det är inte *annat* möjligt än att förförelser skall komma: men ve *honom*, genom vilken de kommer!

2 Det vore bättre för honom att en kvarnsten blev hängd om hans hals, och han kastades i sjön, än att han skulle förleda en av dessa små.

3 Tag er till vara: Om din broder ska synda mot dig, tillrättavisa honom; och om han ska ändra sinne, förlåt honom.

4 Och om han ska synda mot dig sju gånger under en dag, och sju gånger under en dag ska vända tillbaka till dig, sägande, Jag ångrar *mig*; så skall du förlåta honom.

5 Och apostlarna sa till Herren, Öka vår tro.

6 Och Herren sa, Om ni hade tro som ett senapskorn, kunde ni säga till detta mullbärsträd, Ryck upp dig med rötterna, och plantera dig i havet; och det skulle lyda er.

7 Men vem av er, havande en tjänare plöjande eller födande boskap, kommer strax säga till honom, när han har kommit från marken, Gå och sätt dig till bords?

8 Utan kommer *han* inte snarare säga till honom, Gör i ordning vad jag må äta, och svep om dig, och betjäna mig, tills jag ska ha ätit och druckit; och efteråt skall du äta och dricka?

9 Tackar han den tjänaren eftersom han gjorde de ting som var honom befallt? Jag tror inte det.

10 Så också med er, när ni ska ha gjort alla de ting som är er befallt, säg, Vi är oförtjänta tjänare: vi har gjort det som var vår tjänst att göra.

11 Och det skedde, medan han for till Jerusalem, att han färdades mitt emellan Samarien och Galileen.

12 Och medan han kom in till en viss by, mötte honom tio spetälska män, vilka stod på långt avstånd:

13 Och de höjde *sina* röster, och sa, Jesus, Mästare, visa barmhärtighet med oss.

14 Och när han såg *dem*, sa han till dem, **Gå och visa er för prästerna.** Och det skedde, att, medan de gick, blev de renade.

15 Och en av dem, när han såg att han var helad, vände tillbaka, och prisade Gud med hög röst,

16 Och föll ner på *sitt* ansikte vid hans fötter, tackande honom: och han var en Samarit.

17 Och Jesus sa, svarande, **Var det inte tio som blev renade? Men var är de nio?**

18 **Inte någon är funnen, som vände tillbaka för att ge pris åt Gud, förutom denne främling.**

19 Och han sa till honom, **Stig upp, gå din väg: din tro har gjort dig hel.**

20 Och då han blev tillfrågad av Fariseerna, när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sa, **Guds rike kommer inte på ett synligt sätt:**

21 **Inte heller kommer de säga, Se här! eller, se där! ty, se, Guds rike är inom er.**

22 Och han sa till sina lärjungar, **De dagarna skall komma, när ni skall längta efter att se en av Människosonens dagar, och skall inte se *det*.**

23 **Och de skall säga till er, Se här; eller, se där: gå inte efter *dem*, följ *dem* inte heller.**

24 Ty såsom blixten, som flammar till från den ena *sidan* av himlen, och lyser till den andra *sidan* av himlen; så skall också Människosonen vara på sin dag.

25 Men först måste han genomlida många ting, och bli avvisad av denna generation.

26 Och som det var under Noas dagar, så skall det också vara i Människosonens dagar.

27 De åt, de drack, de tog sig fruar, de blev bortgifta, tills den dag *då* Noa gick in i arken, och floden kom, och förgjorde dem alla.

28 Likaså också som det var under Lots dagar; de åt, de drack, de köpte, de sålde, de planterade, de byggde;

29 Men på samma dag som Lot gick ut ur Sodom regnade det eld och svavel från himlen, och förgjorde *dem* alla.

30 Så kommer det även vara på den dag *då* Människosonen uppenbaras.

31 På den dagen, skall han som är uppe på hustaket, och hans saker inne i huset, låt honom inte gå ner för att hämta dem: och han som är ute på fältet, likaså, låt honom inte vända tillbaka.

32 Kom ihåg Lots hustru.

33 Vem än som ska söka efter att rädda sitt liv skall förlora det; och vem än som ska förlora sitt liv skall bevara det.

34 Jag säger er, i den natten skall två *män* vara på en bädd; den ene skall bli tagen, och den andre skall lämnas.

35 Två *kvinnor* skall tillsammans vara malande; den ena skall bli tagen, och den andra lämnas.

36 Två *män* skall vara ute på marken; den ene skall bli tagen, och den andre lämnas.

37 Och de svarade och sa till honom, Vart, Herre? Och han sa till dem, **Var än kroppen är, dit kommer örnarna församlas.**

Kapitel 18

1 Och han talade en liknelse till dem *för att visa* att människor alltid borde be, och inte förtrötts;

2 Sägande, **I en stad fanns en domare, som inte fruktade Gud, och inte heller brydde sig om *någon* människa:**

3 Och i den staden var en änka; och hon kom till honom, sägande, **Vedergäll mig utav min motpart.**

4 Och till en tid ville han inte: men sedan sa han inom sig själv, Även om jag inte fruktar Gud, och inte heller bryr mig om *någon* människa;

5 Men, eftersom denna änka besvärar mig, kommer jag vedergälla henne, att hon inte med sitt ständiga springande ska trötta ut mig.

6 Och Herren sa, **Hör vad den orättfärdige domaren säger.**

7 Och skall inte Gud vedergälla sina egna utvalda, vilka ropar till honom dag och natt, även om han är långmodig med dem?

8 Jag säger er att han kommer vedergälla dem med hast. Dock, när Människosonen kommer, skall han finna tro på jorden?

9 Och han talade denna liknelse till vissa som litade till sig själva att de var rättfärdiga, och föraktade andra:

10 Två män gick upp till templet för att be; den ene en Farisé, och den andre en publikan.

11 Fariséen stod och bad så här med sig själv, Gud, jag tackar dig, att jag inte är såsom andra män *är*, utpressare, ohederliga, äktenskapsbrytare, ej heller som denne publikan.

12 Jag fastar två gånger i veckan, jag ger tionde av allt som jag

innehar.

13 Och publikanen, stående på långt avstånd, ville inte ens lyfta *sin* blick mot himlen, utan slog sig för sitt bröst, sägande, Gud var barmhärtig mot mig en syndare.

14 Jag säger er, denne man gick ner till sitt hus rättfärdiggjord *snarare* än den andre: ty var och en som upphöjer sig skall förnedras; och han som ödmjukar sig skall upphöjas.

15 Och de hämtade också spädbarn till honom, att han skulle röra vid dem: men när *hans* lärjungar såg *det*, tillrättavisade de dem.

16 Men Jesus kallade dem *till sig*, och sa, Tillåt små barn att komma till mig, och förbjud dem inte: ty sådana tillhör Guds rike.

17 Sannerligen jag säger till er, Vem än som inte ska motta Guds rike som ett litet barn ska alls inte gå in i det.

18 Och en viss makthavare frågade honom, sägande, Gode Mästare, vad ska jag göra för att ärva evigt liv?

19 Och Jesus sa till honom, Varför kallar du mig god? Ingen är god, utom en, *det vill säga, Gud.*

20 Du känner till buden, Begå inte äktenskapsbrott, Mörda inte, Stjäl inte, Vittna inte falskt, Hedra din far och din mor.

21 Och han sa, Alla dessa har jag vaktat på ifrån min ungdom.

22 När nu Jesus hörde dessa ting, sa han till honom, Men likväl fattas dig en sak: sälj allt som du har, och fördela *det* åt de fattiga, och du skall ha rikedom i himlen: och kom, följ mig.

23 Och när han hörde detta, blev han väldigt bedrövad: ty han var väldigt rik.

24 Och när Jesus såg att han var mycket bedrövad, sa han, Hur svårt skall de som har rikedomar gå in i Guds rike!

25 Ty det är enklare för en kamel att gå igenom ett nålsöga, än för en rik man att gå in i Guds rike.

26 Och de som hörde *det* sa, Vem kan då räddas?

27 Och han sa, De ting som är omöjliga för människor är möjliga för Gud.

28 Sedan sa Petrus, Se, vi har lämnat allt, och följt dig.

29 Och han sa till dem, Sannerligen jag säger till er, Det finns ingen man som har lämnat hus, eller föräldrar, eller bröder, eller hustru, eller barn, för Guds rikets skull,

30 Som inte ska få mångfaldigt mer i denna nuvarande tid, och i den kommande världen evigt liv.

31 Sedan tog han *till sig* de tolv, och sa till dem, Se, vi går upp till Jerusalem, och alla ting som är skrivna av profeterna om

Människosonen skall fullbordas.

32 **Ty han skall överlämnas till Hedningarna, och skall hånas, och behandlas elakt, och bli spottad på:**

33 **Och de skall prygla honom, och döda honom: och på tredje dagen skall han resa sig igen.**

34 Och de förstod inget av dessa ting: och detta tal var gömt från dem, inte heller kände de till de ting som talades.

35 Och det skedde, att medan han hade kommit nära till Jeriko, satt en viss blind man vid vägen, tiggande:

36 Och hörande folkskaran passera förbi, frågade han vad detta skulle vara.

37 Och de berättade för honom, att Jesus från Nasaret passerade förbi.

38 Och han skrek, sägande, Jesus, *du* Davids son, förbarma dig över mig.

39 Och de som gick framför tillrättavisade honom, att han skulle tiga: men han skrek än mycket mer, *Du* Davids son, förbarma dig över mig.

40 Och Jesus stannade, och befalldes att han skulle föras fram till honom: och när han hade kommit nära, frågade han honom,

41 Sägande, **Vad önskar du att jag ska göra för dig?** Och han sa, Herre, att jag må få min syn.

42 Och Jesus sa till honom, **Motta din syn: din tro har räddat dig.**

43 Och genast fick han sin syn, och följde honom, prisande Gud: och allt folket, när de såg *detta*, gav pris åt Gud.

Kapitel 19

1 Och *Jesus* kom in i, och passerade igenom, Jeriko.

2 Och, se, *det var* en man som hette Sackeus, som var förman bland publikanerna, och han var rik.

3 Och han sökte efter att se Jesus, vem han var; och kunde inte på grund av trängseln, eftersom han var kortväxt.

4 Och han sprang i förväg, och klättrade upp i ett mullbärsfikonträd för att kunna se honom: ty han skulle passera förbi den *vägen*.

5 Och när Jesus kom till det stället, tittade han upp, och såg honom, och sa till honom, **Sackeus, skynda dig, och kom ner; ty idag måste jag stanna i ditt hus.**

6 Och han skyndade sig, och kom ner, och tog in honom med glädje.

7 Och när de såg *det*, knotade de alla, sägande, Att han hade gått in för att gästa hos en man som är en syndare.

8 Och Sackeus stod, och sa till Herren; Se, Herre, hälften av mina tillhörigheter ger jag till de fattiga; och om jag har tagit något från någon man genom en falsk anklagelse, *så* ersätter jag *honom* fyrdubbelt.

9 Och Jesus sa till honom, **Denna dag har frälsning kommit till detta hus, eftersom han också är en Abrahams son.**

10 Ty Människosonen har kommit för att söka upp och för att rädda det som var förlorat.

11 Och medan de hörde dessa ting, tillade han, och talade en liknelse, eftersom han var nära Jerusalem, och eftersom de trodde att Guds rike omedelbart skulle infinna sig.

12 Han sa därför, **En viss man av ädel börd for till ett avlägset land för att få sig ett rike, och att återvända.**

13 Och han kallade på sina tio tjänare, och överlämnade dem tio pund, och sa till dem, **Förvalta *dessa* tills jag kommer.**

14 Men hans landsmän hatade honom, och sände ett bud efter honom, sägande, **Vi vill inte ha denne *man* att råda över oss.**

15 Och det skedde, att när han hade återvänt, havande fått riket, då befallde han att de tjänarna *skulle* kallas till honom, åt vilka han hade givit pengarna, att han skulle få veta hur mycket var man hade vunnit genom sin förvaltning.

16 Då kom den förste, sägande, **Herre, ditt pund har givit ytterligare tio pund.**

17 Och han sa till honom, **Gott, du gode tjänare: eftersom du har varit trogen i en mycket liten *sak*, skall du ha auktoritet över tio städer.**

18 Och den andre kom, sägande, **Herre, ditt pund har givit ytterligare fem pund.**

19 Och likaså sa han till honom, **Var också du över fem städer.**

20 Och en annan kom, sägande, **Herre, se, *här är* ditt pund, vilket jag har förvarat i en duk:**

21 Ty jag fruktade dig, eftersom du är en sträng man: du tar upp det du inte lade ner, och skördar det du inte sådde.

22 Och han säger till honom, **Efter din egen mun kommer jag döma dig, *du* onde tjänare. Du visste att jag var en sträng man, tagande upp det jag inte lade ner, och skördande det jag inte sådde:**

23 **Varför överlämnade du då inte mina pengar till banken, att jag vid mitt ankommande kunde ha begärt ut mitt eget med ränta?**

24 Och han sa till dem som stod bredvid, **Ta ifrån honom pundet, och ge *det* åt honom som har tio pund.**

25 (Och de sa till honom, **Herre, han har tio pund.**)

26 Ty jag säger till er, **Att åt var och en som har skall det givas; och från honom som inte har, skall även det han har tas bort från honom.**

27 Men dessa mina fiender, som inte ville att jag skulle regera över dem, hämta hit *dem*, och döda *dem* inför mig.

28 Och när han hade talat så, gick han framför *dem*, gående upp mot Jerusalem.

29 Och det skedde, när han hade närmat sig Betfage och Betania, vid det berg som kallas *Olivberget*, att han sände ut två av sina lärjungar,

30 Sägande, **Gå in till byn mitt emot er; i vilken, vid ert ankommande, ni skall finna ett åsneföl bundet, som ingen människa ännu har suttit på: lösgör honom, och hämta *hit honom*.**

31 **Och om någon man ska fråga er, Varför lösgör ni *honom*? Skall ni säga så här till honom, Eftersom Herren behöver honom.**

32 Och de som blev sända gick sin väg, och fann det såsom han hade sagt dem.

33 Och medan de höll på att lösgöra fölet, sa dess ägare till dem, Varför lösgör ni åsnefölet?

34 Och de sa, Herren behöver honom.

35 Och de hämtade honom till Jesus: och de kastade på sina kläder på fölet, och de satte Jesus på det.

36 Och medan han gick, bredde de ut sina kläder på vägen.

37 Och när han hade närmat sig, nu vid Olivbergets sluttning, började hela lärjungaskaran att glädja sig och prisa Gud med hög röst för alla de mäktiga gärningar som de hade sett;

38 Sägande, Välsignad är Konungen som kommer i Herrens namn: frid i himlen, och ära i höjden.

39 Och några av Fariseerna, ifrån folkskaran, sa till honom, Mästare, tillrättavisa dina lärjungar.

40 Och han svarade och sa till dem, **Jag säger er att, om dessa skulle tiga, så skulle stenarna genast ropa.**

41 Och när han hade kommit nära, såg han staden, och grät över den,

42 Sägande, **Om du hade vetat, även du, åtminstone på denna din dag, de ting som hör till din frid! Men nu är de gömda från dina ögon.**

43 **Ty de dagarna skall komma över dig, att dina fiender skall kasta upp en belägringsvall runt dig, och omringa dig, och tränga in dig från varje håll,**

44 **Och skall jämna dig med marken, och dina barn inuti dig; och de skall i dig inte lämna en sten på en annan; eftersom du inte kände till din besökstid.**

45 Och han gick in i templet, och började att kasta ut dem som sålde därinne, och de som köpte;

46 Sägande till dem, **Det är skrivet, Mitt hus är bödens hus: men ni har gjort det till ett rövarnäste.**

47 Och han undervisade dagligen i templet. Men överstepresterna och de

skriftlärda och folkets ledare sökte att förgöra honom,
48 Och de kunde inte finna vad de skulle göra: ty allt folket var väldigt påpassligt till att höra honom.

Kapitel 20

1 Och det skedde, på en av de dagarna, medan han undervisade folket i templet, och predikade evangeliet, *att* översteprästerna och de skriftlärda gick fram till *honom* med de äldste,

2 Och talade till honom, sägande, Säg oss, med vilken auktoritet gör du dessa ting? Eller, vem är han som gav dig denna auktoritet?

3 Och han svarade och sa till dem, **Jag kommer också fråga er en sak; och svara mig:**

4 **Johannes dop, var det från himlen, eller från människor?**

5 Och de överlade med varandra, sägande, Om vi ska säga, Från himlen; kommer han säga, Varför trodde ni honom då inte?

6 Men om vi ska säga, Från människor; kommer allt folket att stena oss: ty de är övertygade om att Johannes var en profet.

7 Och de svarade, att de inte kunde avgöra varifrån *det var*.

8 Och Jesus sa till dem, **Inte heller berättar jag för er med vilken auktoritet jag gör dessa ting.**

9 Sedan började han att tala till folket denna liknelse; **En viss man planterade en vingård, och lånade ut den till vingårdsmän, och for iväg till ett fjärran land en längre tid.**

10 **Och vid rätt tid sände han en tjänare till vingårdsmännen, att de skulle ge honom av vingårdens frukt: men vingårdsmännen slog honom, och skickade iväg *honom* tomhänt.**

11 **Och åter sände han en annan tjänare: och de slog också honom, och behandlade *honom* skamligt, och skickade iväg *honom* tomhänt.**

12 **Och åter sände han en tredje: och de skadade också honom, och kastade ut *honom*.**

13 **Då sa vingårdens herre, Vad ska jag göra? Jag kommer sända min älskade son: det må vara att de kommer respektera *honom* när de ser honom.**

14 **Men när vingårdsmännen såg honom, resonerade de med varandra, sägande, Denne är arvingen: kom, låt oss döda honom, att arvet må bli vårt.**

15 **Så de kastade ut honom ur vingården, och dödade *honom*. Vad kommer nu vingårdens herre göra med dem?**

16 **Han skall komma och förgöra dessa vingårdsmän, och kommer ge**

vingården åt andra. Och när de hörde *det*, sa de, Gud förbjude.

17 Och han såg på dem, och sa, **Vad är då detta som är skrivet, Stenen som byggarna avvisade, densamme har blivit hörnstenen?**

18 **Vem än som ska falla på den stenen skall bli krossad; och vem än den ska falla på, honom kommer den söndersmula.**

19 Och *i* samma stund sökte översteprästerna och de skriftlärdade att lägga händer på honom; men de fruktade folket: ty de förstod att han hade talat denna liknelse mot dem.

20 Och de bevakade *honom*, och sända ut spejare, vilka skulle förstå sig som rättfärdiga män, att de skulle fånga *honom genom* hans ord, att de kunde överlämna honom till överheten och till landshövdingens auktoritet.

21 Och de frågade honom, sägande, Mästare, vi vet att du säger och undervisar rätt, ej heller har du anseende *till någon* person, utan undervisar Guds väg i sanning:

22 Är det tillåtet för oss att ge skatt till Kejsaren, eller inte?

23 Men han genomskådade deras list, och sa till dem, **Varför frestar ni mig?**

24 **Visa mig en penning. Vems bild och överskrift har den?** De svarade och sa, Kejsarens.

25 Och han sa till dem, **Ge då till Kejsaren de ting som är Kejsarens, och till Gud de ting som är Guds.**

26 Och de kunde inte inför folket fånga *honom genom* hans ord: och de häpnade över hans svar, och de teg.

27 Sedan kom vissa av Sadduceerna till *honom*, vilka förnekar att det finns någon uppståndelse; och de frågade honom,

28 Säga, Mästare, Moses skrev till oss, Om någon mans bror skulle dö, havande en hustru, och han ska dö barnlös, att hans bror skulle ta hans hustru, och uppväcka avkomma åt sin bror.

29 Nu fanns där sju bröder: och den förste tog en hustru, och dog barnlös.

30 Och den andre tog henne till hustru, och han dog barnlös.

31 Och den tredje tog henne; och likaså också de sju: och de efterlämnade inga barn, och dog.

32 Sist av alla dog också kvinnan.

33 Alltså, vid uppståndelsen, vem av dem är hon hustru till? Ty *alla* sju hade henne till hustru.

34 Och Jesus sa till dem, svarande, **Denna världens barn gifter sig, och blir bortgifta:**

35 **Men de vilka skall räknas värdiga att erhålla den världen, och uppståndelsen från de döda, varken gifter sig, eller blir bortgifta:**

36 **Inte heller kan de längre dö: ty de är lika änglarna; och är Guds**

barn, varande uppståndelsens barn.

37 Men att de döda blir uppväckta, *det* visade även Moses vid busken, när han kallar Herren Abrahams Gud, och Isaks Gud, och Jakobs Gud.

38 Ty han är inte en Gud för de döda, utan för de levande: ty för honom lever alla.

39 Då sa vissa av de skriftlärda, svarande, Mästare, du har talat väl.

40 Och efter det vågade de inte fråga honom något *alls*.

41 Och han sa till dem, **Hur kan de säga att Kristus är Davids son?**

42 Och David själv säger i Psalmernas bok, Herren sa till min Herre, Sitt du på min högra sida,

43 Tills jag ska göra dina fiender till din fotpall.

44 David kallar honom alltså Herre, hur kan han då vara hans son?

45 Sedan, inför allt folkets öron, sa han till sina lärjungar,

46 Akta er för de skriftlärda, vilka åtrår att gå omkring i långa mantlar, och älskar hälsningar på torgen, och de främsta platserna i synagogorna, och hedersplatserna vid gästabuden;

47 Vilka äter upp änkers hus, och för syns skull håller långa böner: dessa skall motta större förbannelse.

Kapitel 21

1 Och han tittade upp, och såg de rika männen kastande ner sina gåvor i offerkistan.

2 Och han såg också en viss fattig änka kastande in två små mynt däri.

3 Och han sa, **I sanning, jag säger till er, att denna fattiga änka har kastat i mer än de alla:**

4 Ty alla dessa har kastat i av sitt överflöd till Guds offer: men hon har av sin fattigdom kastat i hela det livsuppehälle som hon hade.

5 Och medan somliga talade om templet, hur det var utsmyckat med vackra stenar och tempelgåvor, sa han,

6 **När det gäller dessa ting som ni skådar, kommer de dagarna komma, i vilka det inte skall lämnas en sten på en annan, som inte skall rivas ner.**

7 Och de frågade honom, sägande, Mästare, men när skall dessa ting ske? Och vad *kommer* tecknet *vara* då dessa ting ska ske?

8 Och han sa, **Se upp att ni inte ska bli vilseledda: ty många skall komma i mitt namn, sägande, Jag är Kristus; och tiden närmar sig: gå ni alltså inte efter dem.**

9 Men när ni ska höra om krig och oroligheter, bli inte förskräckta: ty dessa ting måste först ske; men slutet *ska* inte *komma* omgående.

10 Sedan sa han till dem, **Folk skall resa sig mot folk, och rike mot rike:**

11 Och väldiga jordbävningar skall ske på olika platser, och hungersnöd, och pestsmittor; och fruktansvärda syner och stora tecken skall ske från himlen.

12 Men innan alla dessa *ting*, skall de lägga sina händer på er, och förfölja *er*, överlämnande *er* till synagogorna, och in till fångelser, varande förda inför kungar och makthavare för mitt namns skull.

13 Och det skall vändas åt er till ett vittnesbörd.

14 Så plantera *det* i era hjärtan, att inte begrundas i förväg vad ni ska svara:

15 Ty jag kommer ge er en mun och visdom, som alla era motståndare inte skall förmå att säga emot eller stå emot.

16 Och ni skall bli förrådade både av föräldrar, och bröder, och släktingar, och vänner; och *somliga* av er skall de vålla att de blir avrättade.

17 Och ni skall vara hatade av alla *människor* för mitt namns skull.

18 Men inte ett hår på ert huvud ska förloras.

19 I ert tålmod, erhall ni era själar.

20 Och när ni ska se Jerusalem omringat av krigshärlar, förstå då att dess ödeläggelse är nära.

21 Låt då de som är i Judeen fly till bergen; och låt de som är mitt i den dra ut; och låt inte de som är på landsbygden gå in till den.

22 Ty dessa är hämndens dagar, att allting som är skrivet må uppfyllas.

23 Men ve dem som är med barn, och dem som ammar, i de dagarna! Ty stor nöd skall komma över landet, och vrede över detta folk.

24 Och de skall falla för svärdets egg, och skall ledas iväg som fångar till alla nationer: och Jerusalem skall bli nedtrampat av Hedningarna, tills Hedningarnas tider ska bli uppfyllda.

25 Och tecken skall ske i solen, och i månen, och i stjärnorna; och på jorden ångest över nationerna, med rådlöshet; havet och vågorna dånande;

26 Människors hjärtan varande svimfärdiga av fruktan, och av väntan på de ting som är ankommande på jorden: ty himlens makter skall skakas.

27 Och sedan skall de se Människosonen kommande i ett moln med kraft och stor härlighet.

28 Och när dessa ting börjar att ske, se då upp, och lyft era huvuden; ty er upprättelse närmar sig.

29 Och han talade till dem en liknelse; Se på fikonträdet, och alla träd;

30 När de nu ska skjuta ut, ser och vet ni av er själva att sommaren nu är nära.

31 Så också med er, när ni ska se dessa ting ske, förstå ni *då* att Guds rike är nära.

32 Sannerligen jag säger till er, Denna generation ska inte förgås, förrän allt ska uppfyllas.

33 Himmel och jord skall förgås: men mina ord ska inte förgås.

34 Och tag er till vara, att inte era hjärtan ska överbelastas av frosseri, och dryckenskap, och detta livets omsorger, och den dagen oväntat ska komma över er.

35 Ty som en snara skall den komma över alla dem som bor på hela jordens yta.

36 Vaka ni alltså, alltid bedjande, att ni må räknas värdiga att undfly alla dessa ting som skall ske, och att stå inför Människosonen.

37 Och på dagen undervisade han i templet; och om natten gick han ut, och övernattade på det berg som kallas Olivberget.

38 Och allt folket kom tidigt på morgonen till honom i templet, för att höra honom.

Kapitel 22

1 Nu närmade sig det osyrade brödets högtid, som kallas Påsken.

2 Och översteprästerna och de skriftlärda sökte hur de skulle kunna döda honom; ty de fruktade folket.

3 Då gick Satan in i Judas, med tillnamnet Iskariot, varande räknad med de tolv.

4 Och han gick sin väg, och samtalande med översteprästerna och befälhavarna, *om* hur han skulle kunna förråda honom åt dem.

5 Och de var glada, och lovade att ge honom pengar.

6 Och han lovade, och sökte läge att förråda honom till dem *när* folket *var* frånvarande.

7 Så kom det osyrade brödets dag, då påskalammet måste dödas.

8 Och han sände Petrus och Johannes, sägande, **Gå och förbered påsken för oss, att vi må äta.**

9 Och de sa till honom, Var vill du att vi ska förbereda?

10 Och han sa till dem, **Se, när ni har kommit in i staden, skall där en man möta er, bärande på en vattenkruka; följ honom in till huset där han går in.**

11 **Och ni skall säga till husets herre, Mästaren säger till dig, Var är gästkammaren, där jag ska äta påskalammet med mina lärjungar?**

12 Och han skall visa er ett stort ordnat rum på övervåningen: förbered där.

13 Och de gick, och fann såsom han hade sagt till dem: och de gjorde i ordning påskmåltiden.

14 Och när timmen var kommen, satte han sig ner, och de tolv apostlarna med honom.

15 Och han sa till dem, **Med stark längtan har jag längtat efter att äta detta påskalamm med er innan jag lider:**

16 Ty jag säger till er, **Jag kommer inte längre äta därav, förrän det ska uppfyllas i Guds rike.**

17 Och han tog bågaren, och tackade, och sa, **Tag denna, och dela den mellan er:**

18 Ty jag säger till er, **Jag ska inte dricka av vinträdet frukt, förrän Guds rike ska komma.**

19 Och han tog bröd, och tackade, och bröt *det*, och gav åt dem, sägande, **Detta är min kropp som är given för er: gör detta i hågkomst av mig.**

20 Likaså också bågaren efter måltiden, sägande, **Denna bågare är det nya testamentet i mitt blod, vilket blir utgjutet för er.**

21 Men, se, hans hand som förråder mig *är* med mig på bordet.

22 Och förvisso går Människosonen bort, som det var fastställt: men ve den mannen genom vilken han blir förrådd!

23 Och de började att fråga mellan varandra, vem av dem det var som skulle göra detta.

24 Och det uppstod också en tvist bland dem, vem av dem som skulle räknas som störst.

25 Och han sa till dem, **Hedningarnas kungar regerar som herrar över dem; och de som utövar auktoritet över dem kallas välgörare.**

26 Men ni *skall* inte *vara* så: utan han som är störst bland er, låt honom vara som den yngre; och han som är främst, som han som tjänar.

27 Ty vilken *är* större, han som sitter till bords, eller han som tjänar? **Är *det* inte han som sitter till bords? Men jag är bland er såsom han som tjänar.**

28 Ni är de vilka har stannat kvar hos mig under mina frestelser.

29 Och jag ordnar ett rike åt er, såsom min Fader har ordnat åt mig;

30 Så att ni må äta och dricka vid mitt bord i mitt rike, och sitta på troner, dömande Israels tolv stammar.

31 Och Herren sa, Simon, Simon, se, Satan har begärt *att få* er, att han må sålla *er* såsom vete:

32 Men jag har bett för dig, så att din tro inte ska fallera: och när du har blivit konverterad, styrk dina bröder.

33 Och han sa till honom, Herre, jag är redo att gå med dig, både i fångelse, och i döden.

34 Och han sa, **Jag säger dig, Petrus, tuppen skall inte gala denna dag, förrän du tre gånger ska förneka att du känner mig.**

35 Och han sa till dem, **När jag sände ut er utan penningpung, och väska, och skor, saknade ni något?** Och de sa, *Ingenting.*

36 Då sa han till dem, **Men nu, han som har en penningpung, låt honom ta den, och likaså sin väska: och han som inte har något svärd, låt honom sälja sin klädnad, och köpa ett.**

37 Ty jag säger till er, att detta som är skrivet måste ytterligare fullbordas på mig, **Och han räknades bland ogärningsmän: ty tingen gällande mig har en avslutning.**

38 Och de sa, Herre, se, här *är* två svärd. Och han sa till dem, **Det räcker.**

39 Och han kom ut, och gick, som han brukade, till Olivberget; och också hans lärjungar följde honom.

40 Och när han var vid platsen, sa han till dem, **Be att ni inte kommer in i frestelse.**

41 Och han drog sig undan från dem, ungefär ett stenkast, och föll på knä, och bad,

42 Sägande, **Fader, om du vill, så ta bort denna bågare från mig: dock, inte min vilja, utan din, ske.**

43 Och en ängel från himlen visade sig för honom, styrkande honom.

44 Och varande i vända, bad han än mer intensivt: och hans svett blev liksom stora blodsdroppar fallande ner på marken.

45 Och när han steg upp från bönen, och hade kommit till sina lärjungar, fann han dem sovande, av bedrövelse,

46 Och sa till dem, **Varför sover ni? Stig upp och be, att ni inte ska gå in i frestelse.**

47 Och medan han ännu talade, se en folkskara, och han som kallades Judas, en av de tolv, gick framför dem, och närmade sig Jesus för att kyssa honom.

48 Men Jesus sa till honom, **Judas, förråder du Människosonen med en kyss?**

49 När de som var omkring honom såg vad som skulle hända, sa de till honom, Herre, skall vi hugga med svärdet?

50 Och en av dem högg översteprästens tjänare, och högg av hans högra öra.

51 Och Jesus svarade och sa, **Låt det ske ända tills detta.** Och han rörde hans öra, och helade honom.

52 Sedan sa Jesus till översteprästerna, och templet befälhavare, och de äldste, som hade kommit till honom, **Har ni kommit ut, såsom mot en rövare, med svärd och påkar?**

53 När jag dagligen var med er i templet, sträckte ni inte fram några

händer mot mig: men detta är er stund, och mörkrets makt.

54 Sedan grep de honom, och ledde *honom*, och förde honom in till översteprästens hus. Och Petrus följde efter på långt avstånd.

55 Och när de hade tänt en eld mitt på gården, och hade satt sig ner tillsammans, satte sig Petrus bland dem.

56 Men en viss tjänarinna såg honom medan han satt vid elden, och tittade noga på honom, och sa, Denne man var också med honom.

57 Och han förnekade honom, sägande, Kvinna, jag känner honom inte.

58 Och efter en kort stund såg en annan honom, och sa, Du är också av dem. Och Petrus sa, Människa, *det* är jag inte.

59 Och ungefär en timme senare försäkrade en annan bestämt, sägande, I sanning var också denne *gosse* med honom: ty han är en Galilé.

60 Och Petrus sa, Människa, jag förstår inte vad du säger. Och genast, medan han ännu talade, gol tuppen.

61 Och Herren vände sig om, och tittade på Petrus. Och Petrus kom ihåg Herrens ord, hur han hade sagt till honom, Innan tuppen galler, skall du tre gånger förneka mig.

62 Och Petrus gick ut, och grät bittert.

63 Och de män som höll Jesus fången hånade honom, och slog *honom*.

64 Och när de hade bundit för ögonen på honom, slog de honom i ansiktet, och frågade honom, sägande, Profetera, vem är den som slog dig?

65 Och många andra ting, hädande, talade de mot honom.

66 Och så snart det blev dag, församlades folkets äldste och översteprästerna och de skriftlärda, och ledde in honom till sitt råd, sägande,

67 Är du den Kristus? Säg oss. Och han sa till dem, **Om jag skulle säga *det till er, kommer ni inte tro:***

68 **Och om också jag skulle fråga *er, kommer ni inte svara mig, ej heller låta mig gå.***

69 **Härefter skall Människosonen sitta på Guds makts högra sida.**

70 Då sa de alla, Du är alltså Guds Son? Och han sa till dem, **Ni säger att Jag är.**

71 Och de sa, Vad har vi för behov av ytterligare vittnesmål? Ty vi själva har hört från hans egen mun.

Kapitel 23

1 Och hela deras skara stod upp, och förde honom till Pilatus.

2 Och de började att anklaga honom, sägande, Vi fann denne *gosse* förvrängande nationen, och förbjudande att ge skatt till Kejsaren, sägande att han själv är Kristus, en Kung.

3 Och Pilatus frågade honom, sägande, Är du Judarnas Konung? Och han svarade honom och sa, **Du säger det.**

4 Sedan sa Pilatus till översteprästerna och *till* folket, Jag finner inget brott i denne man.

5 Och de blev än mer påstridiga, sägande, Han uppviglar folket, undervisande över hela Judeen, startande från Galileen ända hit.

6 När Pilatus hörde Galileen, frågade han om mannen var en Galilé.

7 Och så fort han fick veta att han hörde till Herodes jurisdiktion, sände han honom till Herodes, som själv också befann sig i Jerusalem vid denna tid.

8 Och när Herodes såg Jesus, blev han väldigt glad: ty han hade länge velat att se honom, eftersom han hade hört många saker om honom; och han hoppades att få se något mirakel göras av honom.

9 Sedan frågade han honom med många ord; men han svarade honom inget.

10 Och översteprästerna och de skriftlärda stod och anklagade honom häftigt.

11 Och Herodes, med sina krigsmän, ringaktade honom, och hånade *honom*, och klädde på honom en praktfull klädnad, och sände tillbaka honom till Pilatus.

12 Och samma dag blev Pilatus och Herodes vänner med varandra: ty innan befann de sig i fiendskap med varann.

13 Och Pilatus, när han hade sammankallat översteprästerna och ledarna och folket,

14 Sa till dem, Ni har hämtat denne man till mig, såsom en som förvänder folket: och, se, jag, havande förhört *honom* i er närvaro, har inte funnit något brott i denne man när det gäller de ting som ni anklagar honom för:

15 Nej, inte heller Herodes: ty jag sände er till honom; och, se, inte något *som är* värt döden har blivit gjort mot honom.

16 Jag kommer därför tukta honom, och släppa *honom*.

17 (Ty han var tvungen att släppa en till dem vid högtiden.)

18 Och de ropade alla samtidigt, sägande, Bort med denne *man*, och släpp Barabbas åt oss:

19 (Vilken för ett visst uppror som hade skett i staden, och för mord, hade blivit kastad i fängelse.)

20 Pilatus, önskande att frige Jesus, talade därför till dem igen.

21 Men de skrek, sägande, Korsfäst *honom*, korsfäst honom.

22 Och för tredje gången sa han till dem, Varför, vad ont har han gjort? Jag har inte i honom funnit något giltigt skäl till död: jag kommer därför tukta honom, och låta *honom* gå.

23 Men de var påträngande med höga röster, krävande att han skulle korsfästas. Och deras röster och översteprästernas segrade.

24 Och Pilatus utdömde att det skulle ske som de begärde.

25 Och han släppte åt dem honom som för uppror och mord hade blivit slängd i fängelse, vilken de hade begärt; men han överlämnade Jesus enligt deras vilja.

26 Och medan de ledde bort honom, tog de fatt i en Simon, en Cyrenier, ankommande från landet, och på honom lade de korset, att han skulle bära *det* efter Jesus.

27 Och en stor skara av folk följde honom, och av kvinnor, vilka också jämrade sig och sörjde över honom.

28 Men Jesus, vändande sig mot dem, sa, **Jerusalems döttrar, gråt inte för mig, utan gråt för er själva, och för era barn.**

29 Ty, se, de dagarna kommer, i vilka de skall säga, **Välsignade vara de ofruktsamma, och de moderliv som aldrig har burit, och de bröst som aldrig har ammat.**

30 **Då skall de börja att säga till bergen, Fall över oss; och till höjderna, Dölj oss.**

31 **Ty om de gör dessa ting med ett grönt träd, vad ska ske med det torra?**

32 Och där var också två andra, brottslingar, *som* leddes iväg tillsammans med honom för att avrättas.

33 Och när de hade kommit till den plats, som kallas *Dödskalleplatsen*, korsfäste de honom där, och brottslingarna, en på högra sidan, och den andre på vänstra.

34 Då sa Jesus, **Fader, förlåt dem; ty de vet inte vad de gör.** Och de fördelade hans kläder, och kastade lott.

35 Och folket stod tittande på. Och också ledarna, tillsammans med dem, *och de* hånade *honom*, sägande, Han räddade andra; låt honom rädda sig själv, om han är Kristus, Guds utvalde.

36 Och också soldaterna hånade honom, kommande fram till honom, och erbjudande honom vinäger,

37 Och sägande, Om du är Judarnas kung, rädda dig själv.

38 Och en överskrift var också skriven över honom med Grekiska, och Latinska, och Hebreiska bokstäver, DENNE ÄR JUDARNAS KONUNG.

39 Och en av brottslingarna, vilka var upphängda, smädade honom, sägande, Om du är Kristus, rädda dig själv och oss.

40 Men den andre svarande tillrättavisade honom, sägande, Fruktar du inte Gud, med tanke på att du *själv* är under samma dom?

41 Och vi förvisso rättvist; ty vi får *det vi* förtjänar för våra gärningar: men denne man har inget fel gjort.

42 Och han sa till Jesus, Herre, kom ihåg mig när du kommer in i ditt rike.

43 Och Jesus sa till honom, **Sannerligen jag säger till dig, Idag skall du vara med mig i paradiset.**

44 Och det var runt den sjätte timmen, och ett mörker kom över hela jorden tills den nionde timmen.

45 Och solen förmörkades, och förlåten i templet revs på mitten.

46 Och när Jesus hade ropat med hög röst, sa han, **Fader, i dina händer lämnar jag min ande:** och havande sagt detta, gav han upp anden.

47 När nu officeren såg vad som skedde, ärade han Gud, sägande, Sannerligen var denne en rättfärdig man.

48 Och allt folket som hade samlats till detta spektakel, seende de ting som skedde, slog sig för bröstet, och vände tillbaka.

49 Och alla hans bekanta, och de kvinnor som hade följt honom från Galileen, stod på långt håll, seende dessa ting.

50 Och, se, *där var* en man vid namn Josef, en rådgivare; en god man, och en rättfärdig:

51 (Densamme hade inte instämt till deras rådslut och gärning;) *han var* från Arimatea, en Judisk stad: vilken också själv väntade på Guds rike.

52 Denne *man* gick till Pilatus, och bad om Jesu kropp.

53 Och han tog ner den, och lindade den i linnetyg, och lade den i en grav som var uthuggen i sten, där ingen man förut var lagd.

54 Och den dagen var förberedelsedagen, och sabbaten närmade sig.

55 Och också kvinnorna, vilka kom med honom från Galileen, följde efter, och såg graven, och hur hans kropp blev lagd.

56 Och de vände tillbaka, och gjorde i ordning kryddor och smörjelser; och vilade på sabbatsdagen enligt budet.

Kapitel 24

1 På veckans första *dag*, mycket tidigt på morgonen, kom de nu till graven, hämtande *med sig* kryddorna som de hade förberett, och vissa *andra* tillsammans med dem.

2 Och de fann stenen bortrullad från graven.

3 Och de gick in, och fann inte Herren Jesu kropp.

4 Och det skedde, medan de var mycket förbryllade över detta, se, två män stod hos dem i skinande kläder:

5 Och medan de blev rädda, och böjde ner *sina* ansikten mot marken, sa de till dem, Varför söker ni den levande bland de döda?

6 Han är inte här, utan är uppstånden: kom ihåg hur han talade till er när han fortfarande var i Galileen,

7 Sägande, Människosonen måste bli överlämnad i syndfulla mäns händer,

och bli korsfäst, och på tredje dagen uppstå igen.

8 Och de kom ihåg hans ord,

9 Och återvände från graven, och berättade alla dessa ting för de elva, och för alla de andra.

10 Det var Maria Magdalena, och Johanna, och Maria, Jakobs *mor*, och andra *kvinnor som var* med dem, som berättade dessa ting för apostlarna.

11 Och deras ord framstod för dem som tomt prat, och de trodde dem inte.

12 Då stod Petrus upp, och sprang till graven; och lutande sig ner, såg han linnebindlarna lagda för sig själva, och gav sig av, undrande i sig själv över det som hade skett.

13 Och, se, två av dem for på samma dag till en by som hette Emmaus, som låg *ungefär* sextio stadier från Jerusalem.

14 Och de talade med varandra om alla dessa ting som hade hänt.

15 Och det skedde, medan de samtalade och resonerade, att Jesus själv närmade sig, och gick med dem.

16 Men deras ögon var fasthållna så att de inte skulle känna igen honom.

17 Och han sa till dem, **Vad för slags tal är detta som ni utväxlar med varandra, medan ni vandrar, och är sorgsna?**

18 Och den ene av dem, vars namn var Kleopas, sa till honom, svarande, Är du enbart en främling i Jerusalem, och har inte fått veta *om* de ting som har skett där under dessa dagar?

19 Och han sa till dem, **Vilka ting?** Och de sa till honom, Angående Jesus från Nasaret, som var en profet, mäktig i gärning och ord inför Gud och allt folket:

20 Och hur översteprästerna och våra ledare överlämnade honom till att fördömas till döden, och har korsfäst honom.

21 Men vi litade till att det var han som skulle ha återupprättat Israel: och till allt detta, *så* är det idag den tredje dagen sedan dessa ting skedde.

22 Ja, och vissa kvinnor också från vår skara gjorde oss förbryllade, vilka var vid graven tidigt;

23 Och när de inte fann hans kropp, kom de, sägande, att de också hade sett en änglasyn, som sa att han lever.

24 Och vissa av dem som var med oss gick till graven, och fann *den* precis så som kvinnorna hade sagt: men honom såg de inte.

25 Då sa han till dem, **O ni oförståndiga, och tröghjärtade till att tro allt som profeterna har talat:**

26 **Skulle inte Kristus ha lidit dessa ting, och sedan träda in i sin härlighet?**

27 Och inledande från Moses och alla profeterna, utlade han för dem i alla skrifterna tingen beträffande honom själv.

28 Och de närmade sig byn, dit de var på väg: och han agerade som om att han ville gå vidare.

29 Men de nödgade honom, sägande, Stanna med oss: ty det lider mot kväll, och dagen nalkas sitt slut. Och han gick in för att dröja kvar med dem.

30 Och det skedde, medan han satt till bords med dem, *att* han tog bröd, och välsignade *det*, och bröt, och gav åt dem.

31 Och deras ögon blev öppnade, och de kände igen honom; och han försvann ur deras åsyn.

32 Och de sa till varandra, Var inte vårt hjärta brinnande inom oss, medan han talade med oss på vägen, och medan han öppnade skrifterna för oss?

33 Och *i* samma stund steg de upp, och vände tillbaka till Jerusalem, och fann de elva samlade tillsammans, och de som var med dem,

34 Sägande, Herren är verkligen uppstånden, och har visat sig för Simon.

35 Och de berättade vad *som hade skett* på vägen, och hur han blev igenkänd av dem under brötbrytandet.

36 Och medan de talade detta, stod Jesus själv mitt ibland dem, och säger till dem, **Frid till er.**

37 Men de blev förskräckta och rädda, och trodde att de hade sett en ande.

38 Och han sa till dem, **Varför är ni oroliga? Och varför uppstår tankar i era hjärtan?**

39 **Se på mina händer och mina fötter, att det är jag själv: ta på mig, och se; ty en ande har inte kött och ben, såsom ni ser mig ha.**

40 Och när han hade talat detta, visade han dem *sina* händer och *sina* fötter.

41 Och medan de ännu inte trodde på grund av glädje, och var häpna, sa han till dem, **Har ni någon mat här?**

42 Och de gav honom en bit av en stekt fisk, och av en honungskaka.

43 Och han tog *det*, och åt inför dem.

44 Och han sa till dem, **Dessa *är* de ord som jag talade till er, medan jag fortfarande var med er, att allting måste uppfyllas, som blev skrivet i Mose lag, och *hos* profeterna, och *i* psalmerna, om mig.**

45 Sedan öppnade han upp deras förstånd, så att de kunde förstå skrifterna,

46 Och sa till dem, **Så är det skrivet, och så var det nödvändigt för Kristus att lida, och att uppstå från de döda på tredje dagen:**

47 **Och att sinnesändring och befrielse från synden skulle predikas i hans namn bland alla folk, med början i Jerusalem.**

48 **Och ni är vittnen till dessa ting.**

49 **Och, se, jag sänder min Faders löfte över er: men dröj ni kvar i Jerusalems stad, tills ni ska bli beklädda med kraft från höjden.**

50 Och han ledde ut dem så långt som till Betania, och han lyfte sina händer, och välsignade dem.

51 Och det skedde, medan han välsignade dem, *att* han skildes från dem, och blev upptagen till himlen.

52 Och de tillbad honom, och återvände till Jerusalem i stor glädje:

53 Och var ständigt i templet, prisande och tackande Gud. Amen.